ГОДИНЕ НЕЗАБОРАВА

ФОТО-МОНОГРАФИЈА О СУСРЕТИМА ПРАВНИКА ПРАВНОГ ФАКУЛТЕТА УНИВЕРЗИТЕТА У НИШУ

Ниш 2020.

ГОДИНЕ НЕЗАБОРАВА

ФОТО-МОНОГРАФИЈА О СУСРЕТИМА ПРАВНИКА ПРАВНОГ ФАКУЛТЕТА УНИВЕРЗИТЕТА У НИШУ

Издавач
Правни факултет Универзитета у Нишу

За издавача
Проф. др Горан Обрадовић, декан

Уредници
Радомир Јоцић
Дракча Илић

Уређивачки одбор
Александар Брндушојевић
Проф. др Александар Ћирић
Биљана Маринковић
Богољуб Петровић
Драган Репић
Драгица Јовановић
Зоран Митић
Зорица Митровић
Зорица Савић Николић
Јасмина Видановић
Љубивоје Славковић
Љубинка Јанићијевић
Љубинка Милосављевић
Милош Бзенић
Мира Пешовић
Михајло Макић
Проф. др Невена Петрушић
Олгица Станковић
Радмила Дамњановић
Снежана Барац
Срба Стефановић

Техничка обрада
Ненад Милошевић

Лектор
Милена Јовановић

Штампа
ЈП Службени гласник, Београд

Тираж: 160 примерака

ISBN 978-86-7148-272-1

ПРЕДГОВОР

Представници свих генерација студената Правног факултета Универзитета у Нишу, заједно са својим некадашњим и садашњим професорима, сарадницима и особљем Факултета, у времену садашњем - ове 2020. године, обележавају 60 година од уписа прве генерације студената и 55 година од прве свечане академске студентске апсолвентске вечери. Свака од генерација студената-апсолвената има своје живе сведоке, неке у већем, неке у мањем броју. Неки су старији, а неки млађи од Факултета.

Јубилеји су мостови повезивања генерација, спона прошлости и садашњости, тренуци сећања, али и поглед у будућност. У години великог Јубилеја лепо је отворити архив својих факултетских сећања. Сећања су снага наше душе, која протеком времена, кроз своју

патину, добијају на лепоти, вредности и значају. Сећања су жива мисао урезана у срцима наших незаборава, као незаобилазна потка дугиног колорита садашњих и будућих јубилеја.

Правни факултет је започео делатност школске 1960. године са 4 професора и два асистента. Временом је јачао, како кадровски, тако и у сваком другом смислу. Посебно значајан допринос развоју младе Високошколске институције пружили су угледни професори Правног факултета Универзитета у Београду, као и професори са других универзитета. Они, као и многи угледни професори права каснијих генерација, поникли и из сопственог студентског кадра Факултета, од којих многе и данас помињемо као истакнута имена правне науке, нису више међу нама. Ни све генерације студената Факултета нису у пуном саставу. Многи више не долазе на наше сусрете, али су они са нама - у нашим мислима. Сви појединачно и сви заједно трајно смо настањени на истом месту - у архиви нашег Факултета, који је данас респектибилна Високошколска институција. То је његова легитимација. Остали детаљи су појединости које су расуте у сећањима сваког данашњег савременика Факултета, студената, професора, садашњих и некадашњих његових радника.

Монографија је првенствено израз наше неизмерне захвалности Факултету, у години његовог великог Јубилеја. Уз захвалност, жеља нам је да фрагментарним прегледом успомена са обележавања годишњица сусрета студената, а касније и дипломираних правника, у сваком, давнашњем и садашњем студенту, покренемо импулс да што чешће завири у лични трезор својих незаборава. Без њих, као да и нисмо икада студирали.

Посебно значајно студентско звање је „апсолвент“. Оно обједињује неизвесност бруцошких дана и чари завршетка студија. Дипломирање је крај напорне, неизвесне трке. Оно означава и почетак новог, дужег и знатно неизвеснијег пута на стази животног вишебоја, који траје до самог краја, чије наступање је ван наше контроле. Студентско звање нас чини непогрешиво статусно једнаким, чак и генерацијски, чак и после свега. Враћајући нас у студентске дане, оно брише разлике у годинама. Универзални је именитељ и садашњим и некадашњим, сада пензионисаним студентима. На традиционалним апсолвентским сусретима правника, садашњих судија, професора, адвоката, тужилаца, научника, привредника, државних службеника, дипломата, новинара, посленика у многим другим сферама делатности наше професије, студент-апсолвент је наш заједнички именитељ.

Апсолвентске чари одсликава трка бруцоша, чији је старт неизвестан, који на домаку циља трчи достојанствено, са победнички високо подугнутим рукама. Апсолвирање обједињује снажне емоције, повезане контрапунктом две узајамно нераскидиве приче из животног есеја младости. Прва, испуњена задовољством стеченог професионалног знања, пређеног пута, уласка у зону циља, са изразима захвалности ближњима и надом у лепшу будућност. Друга, обојена атрибутима носталгије због краја студентског живота, као израза пролазности.

Звање студент-апсолвент је колективни, генерацијски, а диплома индивидуални чин. После апсолвирања, диплома је очекивана радња, некада и компликована због тежине „завршног ударца“. Дипломирани одлази са стазе. Трка је занимљивија.

Лепота апсолвентског статуса се на универзитетима традиционално обележава генерацијским окупљањима студената-апсолвената. Прво окупљање сваке од свих досадашњих генерација апсолвената Факултета, познато под традиционалним називом „Апсолвентско вече“ се најчешће одржавало у седишту Факултета. Изузетност и свечаност догађаја је увек дотицала све учеснике, како апсолвенте, тако и њихове присутне госте вечери, предвођене деканом Факултета. Традиција наших окупљања датира од давне 1964. године, од када је до ове године великог јубилеја одржано укупно 56 манифестација „Апсолвентско вече“ студената Правног факултета. Након првог, следећа генерацијска окупљања су се најчешће одржавала поводом петогодишњих или десетогодишњих јубилеја апсолвентских сусрета, најчешће у седишту Факултета. Редак изузетак се односи на генерацију студената 1971-1975, која је стицање апсолвентског статуса, пре 45 године, обележила апсолвентском вечером, са викендом проведеним у Одмаралишту смештеном на најлепшем шумовитом пределу Малог Јастрепца, на висини од 720 м и 34 км од Ниша.

Најзначајнији, највреднији и незаобилазни стандард у традицији свих студентских активности је окриље и подршка Факултета, што је случај и са издањем ове Публикације, која је пред Вама. Она је богато илустрована

фотографијама, које је сврставају у фото-монографију успомена, као непогрешивим записима појединих сентенци са дешавања у којима смо учествовали. Монографија обухвата период почев од 1985. године, када су на Правном факултету у Нишу одржани сусрети „Генерације апсолвената 1975.“ поводом десетогодишњице од апсолвентске свечаности одржане на Малом Јастрепцу. Прелепи утисци свих учесника Сусрета су били директан захтев Организационом одбору да не чека петогодишњи, а још мање десетогодишњи јубилеј. Жеља је свих била да што већи број наших сусрета одише лепотом наше, тада, већ зреле младости. Следећа три сусрета одржана су 1988, 1990. и 1995. године на Факултету у Нишу. Тако смо очували континуитет одржавања на петогодишњем нивоу. Сусрети, одржани 1995. године су били двадесетогодишњи јубилеј „Малојастребачке генерације“. Извршена је трансформација генерацијског окупљања у манифестацију „Сусрети правника Правног факултета у Нишу“. Већ следеће 1996. године, одржавају се „Сусрети правника“.

Сви сусрети су одисали свечаношћу која изнова буди емоције из студентског живота, у међувремену надограђеним богатим професионалним и животним искуством. Колегијално обнављање старих пријатељстава из нове визуре и сва лепота дружбе утицали су да, најпре спонтано, а касније и организовано, генерацијски сусрети постану окупљања која су, захваљујући иницијативи, умећу али и активношћу млађих генерација колегиница и колега, временом прерасла у манифестацију „Сусрети правника Правног факултета у Нишу“.

Незаборав на студентске дане и традиција окупљања су снага наше душе, која нам помаже у превазилажењу бројних, често, не тако једноставних изазова турбулентне личне и друштвене свакодневице. Последњи наши сусрети показују да старије генерације апсолвената одражавају атрибут младалачког духа сталним подмлађивањем и учешћем правника млађих генерација, чиме сусрети добијају гаранцију трајне одрживости.

Полако, помало, али све сигурније, генерацијски сусрети правника Правног факултета у Нишу су прерасли у значајан традиционални скуп, коме се придаје шири друштвени значај. Они су препознатљиви као отворена Асоцијација свих генерација правника и форма нераскидиве везе дипломираних студената са својим Факултетом. Кроз програм обележавања, негујући традицију и успомене на апсолвентске свечаности смештене у студентском архиву, баштинимо струковну повезаност, сарадњу и искрено колегијално и људско пријатељство, што доприноси афирмацији позитивних вредности у нашем друштву.

Монографија је кратка ретроспектива само једног сегмента из нашег богатог студентског живота. Подршком да буде објављена, Факултет вреднује значај наших Сусрета, као догађај који доприноси повезаности посленика правничке професије, за добробит заједнице у целини.

Жеља нам је да наш Факултет, на основама традиционално признатих вредности, и даље шири своју друштвено корисну мисију и да као институција надживи све своје генерације студената. На тај начин ћемо сви ми увек остати његова деца у истом и, заборава лишеном, појединачном и колективном звању - студент Факултета.

У име свих генерација студената, уз неизмерну љубав, честитамо нашем Факултету Јубилеј, са жељом да корача путевима нових и стално значајнијих успеха у будућности. Нека сваки наш и његов успех призове нови, већи и још значајнији, као заједнички именитељ среће. Нека се на баштињеним делима својих утемељивача, уз умеће савременика и уз препуни Амфитеатар бруцоша, будућих дипломираних правника, Факултет отисне на дуг пут своје вечности. Једино тако ће он постати старији од свих својих генерација и чувар архива њихових година незаборава, у чији трезор прилажемо и ову Монографију.

Ниш, фебруар 2020. године

Проф. др Александар Љ. Ћирић,

апсолвент 1975, ex декан Факултета

УВОД

Правни факултет Универзитета у Нишу ове, 2020. године обележава 60 година постојања и континуираног рада. У том периоду на Факултету је дипломирало на хиљаде добрих правника, који су постали добри родитељи, руководиоци правних и других институција, адвокати, прегаоци у разним другим областима, родољуби државе којој припадају. Поводом овог значајног Јубилеја Правног факултета у Нишу желели смо да скромно прикажемо део наше младости и изразимо поштовање времену које смо провели на нашем Факултету. Генерацијска дружења, настала у време студирања, наставили смо, унапредили и проширили са другим генерацијама студената права, тако што се већ деценијама сваке године састајемо у другом граду наше домовине. Посебно смо поносни на то што последњих године дружењу приступају и бројне млађе генерације правника од којих очекујемо да наставе традицију генерацијских дружења.

Публикација коју држите у руци је фото-монографија сусрета правника који су дипломирали на Правном факултету у Нишу. Сусрете којима је посвећена ова књига иницирали су правници који су дипломирали календарске 1975. године, унапредили и омасовили дипломци из 1976. а придружили им се правници наредних година. Иако су се и друге генерације дипломаца овог факултета повремено састајале и дружиле, то дружење је било искључиво у Нишу и на Правном факултету. Наши генерацијски сусрети којима је ова Публикација посвећена одржавани су, међутим, у континуитету и у различитим местима у Србији.

Фото-монографија је својеврстан споменар свих правника, њих преко 380 који су учествовали у сусретима. Како су се сусрети одржавали и одржаваће се у разним градовима Србије, то смо пажњу посветили сваком граду у коме смо боравили. Наравно, највише је речи о Нишу, Универзитету у Нишу и Правном факултету у Нишу.

Фото-монографија је и резултат осећаја потребе и дуга који сви бивши студенти, а садашњи савременици Факултета, у години његовог Јубилеја имају према њему. Публикација није израз амбиције да понуди јавности егзактну историјску ретроспективу студентског и апсолвентског живота Факултета. Она је углавном посвећена дружењу у периоду после студирања. Уз њу остављамо широм отворене и непопуњене странице као простор за публиковање нових допуњених издања, млађих уредника, о догађајима које ми нисмо забалежили, као и о онима који ће се десити у будућности.

Изражавамо захвалност колегиницама и колегама организаторима сусрета у градовима у којима живе. Они су пружили непроцењив допринос припреми Публикације, својим прилозима и фотографијама.

Највећу захвалност одајемо Правном факултету у Нишу јер је подржао нашу иницијативу и прихватио се издавања ове публикације. Захвалност за разумевање и подршку дугујемо у првом реду декану факултета проф. др Горану Обрадовићу.

Ниш, фебруар 2020. године

за Уређивачки одбор,
Радомир Јоцић

НИШ

Ниш је највећи град у југоисточној Србији и седиште Нишавског управног округа. На подручју Града Ниша, по званичним подацима 2018. године, живи 256.381 становник, па је тако по броју становника Ниш трећи град по величини у Србији.

Налази се 237 km југоисточно од Београда на реци Нишави, недалеко од њеног ушћа у Јужну Мораву. Град Ниш заузима површину од око 596,73 km², и има 68 приградских насеља. Териоторија на којој се данас налази град Ниш била је насељена људским заједницама још од периода средњег палеолита

Ниш је био административни, војни и трговински центар различитих држава и царстава којима је, током своје дуге историје, припадао. На простору данашњег Ниша, у античком граду Наису рођени су римски цареви Константин Велики и Констанције III. Територијом на којој се данашњи град налази прошли су Дарданци, Трачани, Илири, Келти, Римљани, Хуни, Авари, Византинци, Срби, Бугари и Османлије. У више наврата град су заузимали Мађари и Аустријанци. Од Турака је ослобођен 1878. године и од тада се поново налази у саставу Србије, с кратким прекидима у току Првог и Другог светског рата, када је био под окупацијом. У току Првог српског устанка, устаничка војска се нашла пред Нишем тек 1809. године, крећући се ка Косову. Турци су 31. маја 1809. године напали Синђелићев шанац на Чегру, а битка се водила цео дан. Како је надмоћ Турака постајала очевиднија, а помоћ из осталих шанчева није стизала, Стеван Синђелић је при налету Турака у шанац, пуцао у магацин са муницијом и разнео себе и већи број Турака. После битке на Чегру изграђена је кула по налогу Хуршид-паше, тадашњег заповедника Ниша, од глава српских војника погинулих на Чегру, по чему је јединствена у свету. У Ћеле-кулу су узидане 952 лобање српских војника као опомена српском народу. Над кулом је 1892. подигнута капела која данас чува 58 преосталих лобања.

Борбе за ослобођење Ниша од турске власти отпочеле су 29. децембра 1877. године. Кнез Милан Обреновић је ушао у њега 11. јануара 1878. године. Чланом 3 Санстефанског споразума Ниш је припојен Кнежевини Србији. У то време је често заседала скупштина па је Ниш често називан *друга престоница Србије*. На заседању Народне скупштине 21. септембра 1885. године у Нишу донета је одлука о рату са Бугарском.

Примирје са Бугарском на крају Другог балканског рата је склопљено 30. јула 1913. године у Нишу, што је била основа за потписивање Букурешког мира исте године.

Пред почетак Првог светског рата 1914. године у Ниш су прешле Влада и Народна скупштина, а град је био ратна престоница Краљевине Србије од 26. јула 1914. до 16. октобра 1915. године.

Српски премијер Никола Пашић је 28. јула 1914. године у Нишу добио телеграм о аустоугарској објави рата Србији. Касније исте године, 17. септембра, потписује тајни уговор о савезништву са албанским политичарем Есад-пашом. На дан 7. децембра 1914.

ГОДИНЕ НЕЗАБОРАВА

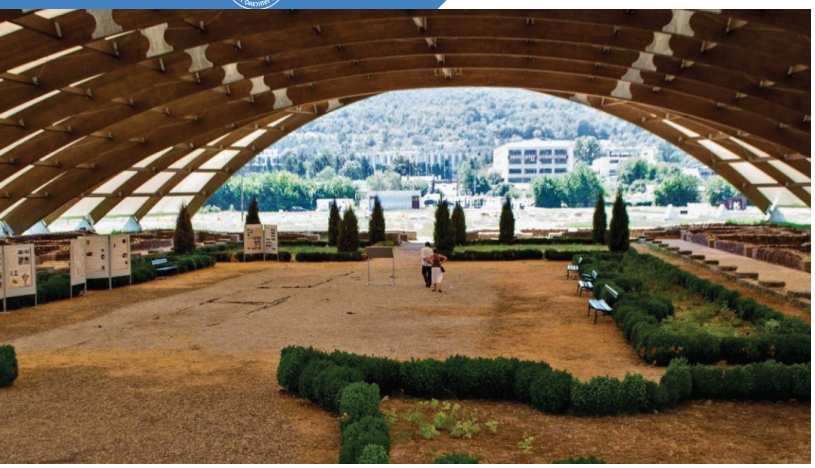

године Народна скупштина је на заседању у Нишу донела *Нишку декларацију* о уједињењу Срба, Хрвата и Словенаца.

Прва српска армија на челу са војводом Петром Бојовићем је 12. октобра 1918.године ослободила Ниш у Првом светском рату.

Од 1929. до 1941. године Ниш је био седиште Моравске бановине.

Након приступања Југославије Тројном пакту 25. марта 1941. године, 27. марта избијају масовне демонстрације у Београду, Нишу и Ужицу.

На почетку окупације у Нишу је отворен први нацистички концентрациони логор у Југославији - "Црвени крст", из кога ће током окупације око 12.000 логораша бити стрељано на стратишту Бубањ. Догађај познат под називом пробој логора на Црвеном Крсту је јединствен у Другом светском рату у поробљеној Европи. Том приликом је око стотину људи побегло из логора и прикључило се партизанима, а стотину педесет остало на жицама. О овом догађају снимљен је и филм Лагер Ниш 1987. године, у режији Миомира Стаменковића.

Током 1943. и 1944. године Ниш је био 57 пута мета савезничког бомбардовања (по неким подацима 15) у којима је био тешко оштећен. Том приликом нанете су огромне штете објектима од значаја за окупатора, саобраћајнице, аеродром, пруге, мостови, железничка станица. У тим нападима страдало је бројно становништво. Дана 14. октобра 1944. Ниш је ослобођен од Немаца.

У току бомбардовања 1999. године Ниш је био честа мета напада авиона НАТО, и притом су уништена бројна индустријска постројења, главна градска трафо-станица и аеродром, (највише бомбардован у Нишу), а дејствовано је и на касарну „Стеван Синђелић" и цивилне објекте, као што је обданиште. Укупно је током бомбардовања Ниш био мета 40 пута. Погинуло је 56 грађана Ниша а повређено више од 200.

Саобраћајна инфраструктура на територији Ниша га чини раскрсницом копненог и ваздушног саобраћаја Балкана, и због тога што се на територији Ниша налази међународни аеродром *Константин Велики*. Важан је привредни, универзитетски, културни, верски и политички центар Србије. Град је и седиште Нишке епархије Српске православне цркве.

Град Ниш је од 2004. административно подељен на пет градских општина: Медијана, Палилула, Пантелеј, Црвени Крст и Нишка Бања.

Године 1884. изграђена је железничка пруга између Ниша и Београда. Прва телефонска говорница је у Нишу отворена 1901, а 1908. године изграђена је хидроцентрала снаге 670kW на Нишави у Островици.

У Нишу је отварен Руски регионални центар за ванредне ситуације. Његова основна намена је брза и ефикасна спасилачка реакција у случају поплава, пожара или земљотреса. Планира се да овај центар покрива подручје југоисточне Европе. За седиште овог центра, Ниш је изабран због своје повољне географске локације, а током 2007. године, Ниш је коришћен као база за гашење пожара који су захватили Србију и околне земље.

Поводом верског обележавања 1.700 године од издавања Миланског едикта 2013. године Ниш је био домаћин васељенског сабора хришћанских цркава.

Празник града се слави 11. јануара, као сећање на дан када је Ниш 1878. ослобођен од Турака. Тај датум носи и највеће градско признање - Награда „11. јануар", која се додељује колективима и појединцима за изузетне успехе у раду. До 1998. године као Дан града славио се 14. октобар, дан када је Ниш 1944. године ослобођен од немачке окупације.

Слава града је Свети цар Константин и царица Јелена која се обележава 3. јуна као нерадни дан.

Највећи раст броја становника Ниш је имао у периоду од Другог светског рата до 1991. године.

Прва световна основна школа основана је 1830. године. Кнез Милош у Ниш шаље свог писара Спиридона Јовановића, који организује наставу на српском језику. Јовановић је одабрао свог најталентованијег ученика Атанасија-Тасу Петровића и произвео га у учитеља, са његових свега 17 година. Заједно са Петровићем у описмењавању ради и Анастасија Наста

Димитријевић, прва учитељица прве мешовите школе у Нишу, основане већ 1845. године.

Прва нишка гимназија основана је непуну годину по ослобођењу Ниша од Турака, 27. септембра 1878. године, по указу кнеза Милана Обреновића. Учитељска школа у Нишу се оснива 1882, а 1894. и виша девојачка школа.

Ниш има три студентска дома чији је укупни капацитет 916 места и Дом ученика средњих школа.

Прве фабрике појавиле су се непосредно након ослобађања 1878. године, поготову након повезивања пругом са Београдом. Отвара се прва банкарска установа, радионица за одржавање и ремонт возова, „Пивара Јована Апела и синова“ и др.

Пре Другог светског рата зачела се градска привреда кроз развој: текстилне, машинске и дуванске индустрије.

Процват нишке привреде се збио у периоду 1960-1990. године. У то време су се развили као привредни

гиганти: Електронска индустрија Ниш, Дуванска индустрија Ниш, Машинска индустрија Ниш, Нитекс, Вулкан, Грађевинар, Нишка пивара, Нишка банка, Нишпромет и Ангропромет.

Од 1989. почиње драстичан пад индустријске производње тако да до 2000. године она пада за чак 50%. Пад производње био је праћен падом зарада и озбиљним повећањем незапослености. Једина фабрика која је повећала производњу била је Дуванска индустрија Ниш, која је имала монополски положај на тржитшу СР Југославије. Почетком деведесетих изграђени су ТЦ Калча, ТЦ Амбасадор, ТЦ Душанов базар, ТЦ Зона 1, 2 и 3 и подземни пролаз. Након 2000. године долази до ланчаног опоравка привредне активности, али испод републичког просека. Најуспешније гране индустије поред дуванске индустрије су трговина и грађевина, а најуспешнија предузећа у 2007. години су: Нишка фабрика дувана „Phillip Moris“, ПЗП Ниш, Инекс-Морава, Нини, Југоимпекс и Нискоградња.

Туристичка понуда града Ниша и околине пружа велике могућности за бањски, лечилишни, пословни и конгресни туризам. Поред Бање, на развој туризма има утицај и близина огранка Суве планине, ту је и Чаир - градски парк са базеном и спортским теренима, Каменички вис – излетиште и скијалиште близу Ниша, Сићевачка клисура, Облачинско језеро, Церјанска пећина, Јелашничка клисура, Бојанине воде…

Од историјских споменика издвајају се Нишка тврђава - војно утврђење из турског времена, 17. век, Медијана - археолошко налазиште из римског доба (3-4. век), Логор Црвени крст - један од ретко очуваних логора из Другог светског рата, Бубањ спомен парк на стратишту стрељаним грађанима у Другом светском рату, Ћеле кула - јединствени споменик из 19. века са лобањама српских устаника из битке на Чегру,Споменик ослободиоцима Ниша, посвећен ослобођењу Ниша од Турака и родољубима из Првог светског рата, Споменик Александру Ујединитељу - споменик посвећен краљу Александру Карађорђевићу, Казанџијско сокаче - стари урбани део града у данашњој Копитаревој улици, изграђен још половином 18. века, Старохришћанска базилика са мартиријумом у Јагодинеин-мали, 4. век, Ранохришћанска гробница са фрескама са краја 6. века, Спомен капела - подигнута жртвама НАТО бомбардовања 1999. године, Праисторијски локалитет Бубањ - археолошко налазиште из доба неолита.

Здравствене установе у Нишу настају по ослобођењу града од турака и основане су овим редоследом; 1878. Војна болница, 1881. Окружна болница, 1900. Пастеров завод, 1926. Државна болница за душевне болести, 1945. Дом здравља и 1986. Завод за здравствену заштиту радника, 1990. Клинички центар.

У граду постоји Народно позориште, основано 1887, које је једно од најстаријих у земљи, као и Симфонијски оркестар и Позориште лутака. У гра-

ду се одржавају културне манифестације, као што су: Фестивал глумачких остварења „Филмски сусрети“ Ниш, Нимус - Нишке музичке свечаности — фестивал озбиљне музике, џез фестивал Нишвил, музички фестивал Нисомнија, Сајам књига у Нишу, међународни фестивал аматерских хорова „Хорске свечаности“, Мајска песма и друге.

Народна библиотека „Стеван Сремац“ у Нишу основана је 1879. а Универзитетска библиотека Никола Тесла 1967. године. Институције културе у Нишу су: Народни музеј, Историјски архив, Галерија савремене уметности, Галерија Синагога, Галерија 77, Галерија НКЦ и Павиљон у Тврђави, Нишки културни центар, Студентски културни центар, академски лист „Пресинг“, интернет портал НишКафе.

У оближњем Сићеву постоји најстарија ликовна колонија у земљи - Међународна ликовна колонија „Сићево“, коју је основала сликарка Надежда Петровић, а такође и Књижевна колонија „Сићево“, коју организују НКЦ и Друштво књижевника и књижевних преводилаца Ниша

У граду постоји преко 200 спортских клубова у преко 30 спортских грана. Најстарији фудбалски клуб у Нишу настао је 1918. године - ФК Синђелић, а најпознатији фудбалски куб је Раднички који је основан 1923. године, ФК Цар Константин основан је 1932, а ОФК Ниш 1968. године. У другој половини 20. века био је изузетно популаран Боксерки клуб Раднички. Најтрофејнији женски фудбалски клуб у СР Југославији, Србији и југоисточној Европи је ЖФК Машинац, основан 1970. године. Ниш има дугогодишњу традицију добрих рукометашких клубова као што су РК Железничар Ниш и ЖРК Наиса. Значајну улогу у српском спорту имају и КК Ергоном и ВК Ниш, али и Атлетски клуб „Железничар“. Стрељачки клуб „Ниш 1881“ је српском, а раније и југословенском стрељаштву, подарио многе шампионе (Гроздановић, Лидија Михајловић и др.). Ниш има трофејни Кајакашки клуб „Гусар“, а у шаху има бившег светског омладинског првака и велемајстора Игора Миладиновића, као и велемајсторе Мирослава Миљковића, Славољуба Марјановића и Сузану Максимовић. Најпознатији џудо клуб у Нишу је џудо клуб „Кинезис“ (који је био вице шампиона у Србији), а ту су и џудо клуб „Ниш“ и џудо клуб „Шогун“.

Град Ниш има више цркава од којих се истичу: црква Светог Николе, Саборни храм, Храм Светог цара Константина и царице Јелене у Нишу, црква Светог Пантелејмона, црква Успења Пресвете Богородице. У селу Горњи Матејевац, код Ниша, налази се Латинска црква из 11. века, која спада у ретке очуване споменике из преднемањићког периода. У околини града се налазе бројни српски православни манастири. Тренутно се у Хиландарском метоху, у Нишу, налази и Богословија Светог Кирила и Методија која је након 1999. године привремено пресељена из Призрена.

У самом центру града је католичка црква Пресветог срца Исусовог, Ислам-агина џамија је подигнута пред ослобођење Ниша од Турака, у Тврђави је Бали-бегова џамија а у Шуматовачкој улици је оштећена Хасан-бегова џамија.

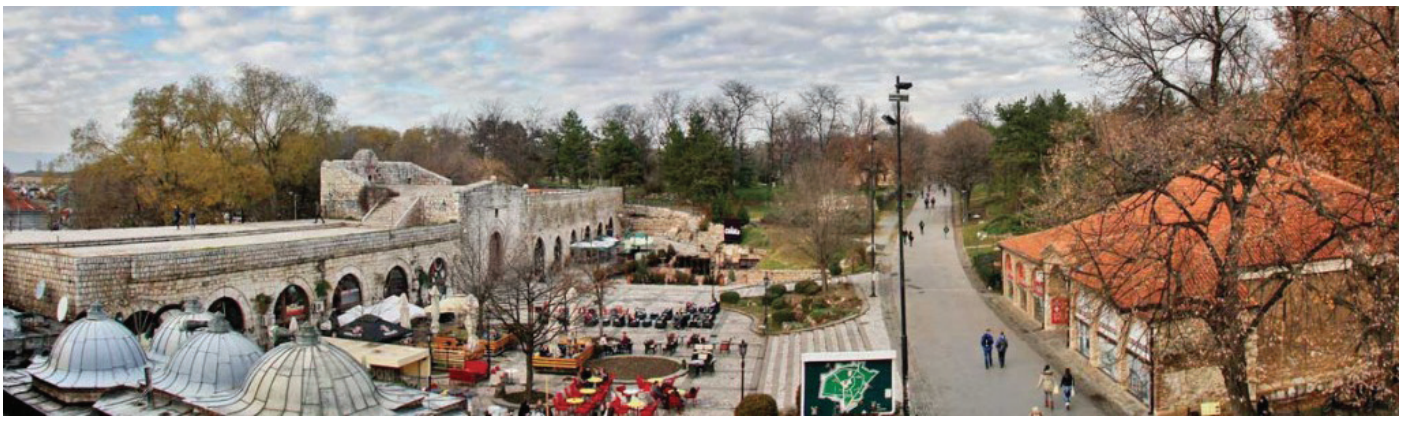

Синагога у Нишу постоји још од 1695. године, а данашња зграда Нишке синагоге датира из 1925. године.

Поред поменутих православних и исламских храмова у Нишу постоје и функционишу Хришћанска баптистичка црква, Хришћанска еванђеоска заједница, Хришћанска адвентистичка црква, Заједница Јеховиних сведока.

Нишу је рођен низ људи значајних за историју ово-

га града, али и за историју државе Србије: научници, државници, књижевници, уметници, политичари, војсковође... Ово је само део списка људи који су задужили овај град: Константин Велики, римски цар, рођен у античком Наису, Констанције III, цар западног римског царства, рођен у античком Наису, Патријарх српски Спиридон, српски патријарх, писац, хроничар и летописац,Тодор Станковић, учесник свих ратова Србије од 1876—1918. године, конзул Приштини, Скопљу, Битољу и Солуну, Никола Узуновић председник Владе Краљевине Југославије, Добрица Милутиновић, глумац, члан Народног позоришта Београду, Светислав Милосављевић , бан Врбаске бановине и министар саобраћаја у Краљевини Југославији, Драгиша Цветковић, градоначелник Ниша и премијер Краљевине Југославије, Милош Ђорић, нишки лекар, књижевник, преводилац, публициста, добровољац у Балканском и Великом рату, градоначелник Земуна, Душан Ђ. Цветковић, глумац, оперски певач, редитељ, драмски писац и управник позоришта, Душан Радовић, новинар и писац, Жика Миленковић, глумац, Бранко Миљковић, један од најпознатијих српских песника друге половине 20. века, Младен Недељковић Млађа, глумац, Шабан Бајрамовић, међународно признати певач и композитор ромске музике, Корнелије Ковач, рок музичар и композитор, Танасије Узуновић, глумац, Зоран Живковић Тута, српски рукометаш, репрезентативац и тренер репрезентације Југославије, Владимир Савчић Чоби, музичар и глумац, Слободан Стојадиновић Чуде, песник, приповедач, ликовни и књижевни критичар, Нинослав Стојадиновић, академик САНУ и амбасадор, Драган Пантелић, српски фудбалер и репрезентативац Југославије, Ненад Милосављевић, рок музичар и оснивач Галије, Биљана Крстић, певач рок и народне музике и текстописац, Зоран Живковић, градоначелник Ниша и премијер Републике Србије, Горан Шепа, рок музичар и оснивач Кербера, Зоран Ћирић, писац, Драган Стојковић Пикси, српски фудбалер и репрезентативац (84 утакмице), Лидија Михајловић, српска спортисткиња и репрезентативка Србије у стрељаштву, Кокан Младеновић, позоришни режисер, Иван Миљковић, српски одбојкаш и репрезентативац, Драгана Молес, оперска певачица, Никола Карабатић, француски рукометаш и репрезентативац, Немања Радуловић, виолиниста, Стефан Јовић, српски кошаркаш и репрезентативац, Слађана Станковић, жена добровољац на Косову и Метохији 1999. године Награда Бранко Миљковић је једна од престижнијих награда коју за књигу песама додељује Скупштина града Ниша од 1971. године, а награду Стеван Сремац за књигу прозе сваке године додељује Нишки културни центар.

Велика плејада знаменитих личности Србије, тако присутна у свом времену, део свог животног пута, стварања и херојства уградила је у историју Ниша, и то: Стеван Синђелић, војвода из Првог српског устанка, Јован Апел, индустријалац и оснивач прве пиваре у Нишу, Владан Ђорђевић, лекар, књижевник и политичар, председник министарског савета (владе) и санитетски пуковник, Михајло-Мика Марковић, лекар, ратни хирург, санитетски пуковник, дугогодинеишњи начелник сантета српске војске, Управник Војне болнице у Нишу, Стеван Сремац, српски писац, писао о животу старог Ниша (*Ивкова слава*, *Зона Замфирова*), Јелена Ј. Димитријевић, српска књижевница, путописац и добротворка; Јеремија Живановић, књижевник, средњошколски професор, покретач часописа Градине и бан Моравске бановине, Мира Ступица драмски уметник, Патријарх српски Иринеј, дугогодишњи епископ нишки, а од 2010. године 45. врховни поглавар Српске православне цркве, Драган Холцер, југословенски фудбалер и репрезентативац (52 утакмице), Градимир Миловановић, математичар, дописни члан САНУ и редовни професор Електронског факултета у Нишу, Александар Блатник, карикатуриста, сликар графичар, дизајнер и писац, Милорад Митковић ортопедски хирург, академик, Драгиша Станковић Челик, југословенски боксер, првак Југославије 1961. и 1964. Године, Петко Јованчић, мајстор кулинарства и један од најпознатијих нишких кувара.

Ниш има умерено-континенталну климу, са средњом годишњом температуром од 11,4 °C. Најтоплији месец је јул са просечном температуром од 21,3 °C, а најхладнији јануар са средњом температуром од +0,6 °C. у граду.

Под земљом, испод Нишке Бање и Ниша, постоји природни извор топле воде, јединствен и највећи потенцијал чисте и обновљиве геотермалне енергије на површини од чак 65 km². Ова природна акумулација је на дубини од 500 до 800 m, а процењени капацитети су око 400 милиона кубних метара термоминералне воде.[1]

1 При обради текста о градовима, често је као извор података (понекад и преузимањем дела текста) коришћен текст објављен на Википедији.

УНИВЕРЗИТЕТ У НИШУ

Универзитет у Нишу је самостална високошколска установа која у обављању делатности обједињује образовну, научноистраживачку, стручну, уметничку и иновациону делатност, као компоненте јединственог процеса високог образовања. Основан је 15. јуна 1965. године.

Пет година раније, под академским покровитељством Универзитета у Београду, почела је високошколска настава на три факултета. Основани су и почели са радом: Правно-економски факултет са два одсека (правни и економски), Медицински факултет са два одсека (медицински и стоматолошки) и Технички факултет са четири одсека (архитектински, грађевински, електронски и машински). У школској 1960/61 било је укупно 3740 студената, а по оснивању Универзитета у Нишу, било је 10.500 студената и 234 наставника и сарадника.

У протеклом периоду Унивезитет у Нишу се перманентно развијао, у свим сегментима свога рада. Данас у свом саставу има 14 факултета: Грађевинско-архитектонски факултет, Економски факултет, Правни факултет, Машински факултет, Медицински факултет, Електронски факултет, Педагошки факултет у Врању, Природно-математички факултет, Технолошки факултет у Лесковцу, Факултет уметности, Факултет заштите на раду, Факултет спорта и физичкоиг васпитања, Филозофски факултет и Пољопривредни факултет у Крушевцу.

Од оснивања Универзитета у Нишу до истека школске 2017/18 на факултетима је дипломирало 74.797 студената (73.414 домаћих и 1.383 страних држављана), мастер академске студије завршило је 7.429 студената, магистрирало је 2.607 последипломаца и докторирало је 2.458 докторанада.

Универзитет је у свим видовима испунио визију и развијао се у сваком погледу.

У школској 2019/2020. години прву годину студија у на факултетима Универзитета у Нишу уписало је 3.743 студента на основним академским студијама, 1.245 студената на мастер академским студијама и 190 на докторским академским студијама. На свим годинама на свим факултетима студира укупно 24.669 студената у школској 2018/2019. години. У школској 2018/2019. години наставу изводи укупно 1.343 наставника и 380 сарадника.

Као самостална високошколска установа, Универзитет у Нишу акредитован је 2009. године, а реакредитован 2014. године. Акредитовани су и сви факултети у саставу Универзитета у Нишу.

У оквиру Универзитета у Нишу делује 18 центара, као што су: Центар за научна истраживања, Центар за византијско-словенске студије, Центар за јавне политике ЕУ и др. Важна организациона јединица је универзитетска библиотека “Никола Тесла”, научна библиотека основана 1967. године, чији фонд задовољава потребе свих студијских група Универзитета у Нишу. Током времена она је прерасла у најзначајнији и најмодернији информационо-документациони центар овог дела Србије.

ПРАВНИ ФАКУЛТЕТ У НИШУ

Правни факултет у Нишу основан је 1960. године, као Правни одсек Правно-економског факултета у Нишу, у саставу Универзитета у Београду. Од 01.10.1970. године Факултет је високошколска установа са својством правног лица у саставу Универзитета у Нишу.

Настава на основним студијама започела је 1. октобра 1960. године. Прву генерацију студената школске 1960/61. године чинила су 503 студента. У истој школској годинеини, Факултет је имао само четири наставника и два сарадника у сталном радном односу. Од оснивања до 1965. године и од 1978. до 1986. године, Факултет је организовао наставу у двогодишњем и четворогодишњем трајању, за стицање дипломе вишег образовања (правник), односно дипломе високог образовања (дипломирани правник). Све до 1992. године, настава је посебно организована за редовне и ванредне студенте. Због великог броја ванредних студената, Факултет је, у периоду од 1964-1977. године оснивао центре за ванредно студирање изван свог седишта, а у току 1977. године, формирао је Одељење у Зајечару, које је радило све до 1988. године. Факултет је перманентно унапређивао наставни програм усвајањем нових наставних планова (1960, 1974, 2003, 2007.). У периоду од 1960. до 1965. године, настава је извођена само на правосудном смеру, иако су постојала још два смера: привредно-правни и политичко-управни смер. Од 1969-1974. године, наставни план предвиђао је, поред обавезних, и известан број изборних предмета, чије је изучавање обезбеђивало извесну специјализацију. Од 1974. до 2003. године, Факултет је образовао правне стручњаке општег профила. Наставним планом од 2003. године предвиђено је осам наставних група, што је омогућило студентима да профилишу своје правничко образовање. Од 1970. године на Факултету се остварују последипломске студије: магистарске студије у двогодишњем трајању и специјалистичке студије у трајању од једне године. Према Наставном плану од 2003. године магистарске студије обухватају 18 смерова, а специјалистичке 10 смерова. Од оснивања Правног факултета до 24. августа 2019. године звање дипломирани правник стекло је 7.822 студента. Научно звање магистра за одговарајуће области права стекао је 121 студент, а звање специјалисте за одговарајуће области права стекло је 55 студената. Звање мастера права стекло је 194, а звање доктора правних наука 115 студената. Почетком 2020. године на основним студијама студира преко 2.500 студената, на мастер студијама 180 и на докторским студијама 100 студената. **Много еминентних стручњака и професора права** је допринело раду и друштвеном угледу наше научно-образовне институције. Поменућемо само оне професоре који су били на месту **декана Правног факултета у Нишу:**

1960-62; 1963-1964; 1967-68; 1977-1978.
др Славољуб Поповић

1962-1963. **др Мирослав Ђорђевић**

1964-1965; 1984-1986. **др Димитрије Кулић**

1965-1967. **др Реља Остојић**

1968-1970. **др Јаков Радишић**

1970-1972. **др Момчило Димитријевић**

1972-1973; 1980-1982; 1982-1983; 1986-1988.
др Љубиша Јовановић

1974-1976; 1976-1977. **др Драгољуб Стојановић**

1978-1980. **др Јован Петровић**

1983-1984; 1990-1992. **др Чедомир Стевановић**

1988-1990. **др Душан Паравина**

1992-1994. **др Драган Станимировић**

1994-1996. **др Видоје Миладиновић**

1996-1998. **др Владислав Ђорђевић**

1998-2000. **др Војислав Ђурђић**

2000-2001. **др Александар Петровић**

2001-2002. **др Радмила Ковачевић-Куштримовић**

2002-2004. **др Милорад Божић**

2004-2006. **др Александар Ћирић**

2006-2007. **др Мирољуб Симић**

2007-2010. **др Невена Петрушић**

2010-2013. **др Предраг Димитријевић**

2013-2016. **др Мирослав Лазић**

2016-2019. **др Саша Кнежевић**

2019- **др Горан Обрадовић**

ДРУШТВЕНИ ЖИВОТ НА ФАКУЛТЕТУ

Уписом на Правни факултет, који је студентима постао друга кућа, постојала је могућност да се студенти укључе у рад многих друштвених, друштвено-политичких и других организација и асоциација које су постојале на Факултету и Универзитету. То добровољно укључивање у рад и активности за време студија је и те како имало позитивну страну и допринело је да се касније, по завршетку студија, лакше и брже, правници и дипломирани правници, укључе у процес рада и лакше и успешније обављају послове и задатке који су прописани за радно место на коме су распоређени.

Навешћемо само неке од тих активности:

Као прво, од манифестација културно-забавног садржаја наводимо „Бруцошко вече“, које је имало вишеструки значај - од упознавања до стварања добре атмосфере која подстиче на учење, заједништво, дружење и забаву. И другарске вечери и игранке у клубу Правног факултета, које су организоване поводом одређених дешавања имале су сличан циљ и смисао.

Правни и економски факултет смештени су у истој згради. Увек је постојао својеврстан ривалитет студената ове две институције у свему. Тако се одвијала једна манифестација у којој су учествовале све године наведених факултета. Ова манифестација под називом „Тражимо најспремнију годину“, имала је веома богат и садржајан програм, а пропозиције су биле прецизно одређене. Завршавала се свечаном приредбом и проглашењем победника на завршној вечери под називом „СУПЕР ИНДЕКС“. Такмичење је обухватало низ културно забавних и научних сусрета које је свака година на оба факултета самостално организовала (игранке, посете музијима и културно научним установама, фабрикама, такмичење у свим спортским дисциплинама и др.)

ГОДИНЕ НЕЗАБОРАВА

Школске 1973/74 на Правном факултету најбоље су се

организовали студенти друге године. Била је то непоновљива група активиста: Дракча, Љуба, Шаре, Зоки теча, Фића Бале, Фића Реба, Пера Тепавац, Кофа, Саша Тута, Љубинка, Томислава, Сеша, Лилићка, Руле „из Белу Паланку“ и многи други. У акцији су се активности реализовале и у градовима ван Ниша. Оцену активности давао је неко од студената који није припадао том факултету. Школске 1973/74 у крајње неизвесној утакмици између друге године Правног и треће године Економског, победили су економисти.

Школске 1972/73 прва година Правног факултета покренула је лист „Глас бруцоша“, а друга године лист „Аргус“. Листови су штампани на „шапирографу“. У наведеним листовима сарађивали су многи студенти, песници, писци, творци одличних семинарских радова и др., а неки од њих су и наставили тиме да се баве. У то време уредник листа „Глас бруцоша“ био је Звонимир Шимунец из Лесковца, касније дописник РТС из Атине, а листа „Аргус“ Василије Кујунџић. Као песничка химна остала је чувена песма Зокија-Тече-Витаминца „Леле што је зрело Маријино малолетно тело“ или она: „Дођи драги вечерас, да не гори џабе гас“.

Прва три броја листа “Правника” издата 1974. године

Прва три броја листа „Аргус“

По апсолвирању свака генерација је организовала Апсолвентско вече и Апсолвентску екскурзију и то обично у СССР-у.

Запажена је била и активност „Клуба УН“, који је организовао и другарске вечери и изложбе, на и ван Факултета, посету одређеним семинарима, скуповима посвећеним праву детета, расној дискриминацији, апартхејду и др. Такође бележимо и сарадњу са „Клубом међународног пријатељства“ који је основан при Универзитету. Тих година било је много страних студената и Клуб је пре свега окупљао студенте из иностранства, који су студирали на факултетима Универзитета у Нишу.

На Факултету је радило и планинарско друштво „Бранко Бјегојевић“, које је окупљало студенте, наставно и ван наставно особље. Спортско друштво „Правник“ је поред такмичења у одређеним спортским дисциплинама на Факултету и Универзитету, учествовало и на Правнијадама. ФОСС нашег Факултета (Факултетски одбор Савеза Студената) је 1976. организовао ову манифестацију у Порторожу чији је покровитељ био друг Стане Доланц, један од најближих сарадника друга Тита.

Сваке године студенти Правног факултета учествовали су на „Правнијади“, такмичарској манифестацији која је укупљала студенте свих правних факултета у тадашњој Југославији, у оквиру које су организована бројна такмичења у знању и спорту. На сусретима, које је красио дух заједништва, успостављена су бројна пријатељства која су брижњиво чувана и негована.

На нивоу Студентских организација Правних факултета СФРЈ организован је и „МАРШ ПРАВНИКА“ са циљем неговања традиција НОБ-а. Ове генерације се добро сећају ове манифестације које су организоване у Сарајеву, Приштини, а године 1977. организатор је био у то време Председништво СС нашег Факултета, под називом „40 године са Титом на челу“. На њему је било преко 200 учесника са свих 18 правних факултета СФРЈ, сви обучени у војне униформе, обилазећи југоисточну Србију од Ниша, Лесковца, Сурдулице, Власинског језера, Пирота, Зајечара, Бора, Мајданпека, Соко Бање и поново до Ниша. И све то за 8 дана. Ово је била таква манифестација у којој се показивало заједништво, као и на Правнијадама.

Захваљујући активностима у ранијем периоду студентска организација Правног из Ниша добила је поверење свих 18 факултета у Југославији да школске 1977/78 седиште интерфакултетске студентске организације буде у Нишу, а њен председник Љубивоје Славковић из Ниша. Савез студената Правног факултета био је организатор и „Правнијаде“, која је 1980. године одржана у Медулину (Хрватска).

Веома богату активност имало је и спортско друштво

„Правник“, које је, поред такмичења у одређеним спортским дисциплинама на факултету и универзитету, учествовало и на „Правнијадама“.

Тадашња снага студентске организације Правног из Ниша огледала се и и покретању и првом издању листа студената права „ПРАВНИК“ 1974. године, који се одржао до данас. Прва три броја издата су 1974. године. Први уредник листа је био Радомир Јоцић а касније Зоран Митић. Периодично излажење тог листа остало је више од 40 година. У то време и многе године имале своја самостална издања листова. Тако је било више издања листа друге године Правног факултета „АРГУС“ који је излазио 1973. године. Лист „ЈУРИС“ и „КИКОТАЛКО“ излазили су 1974. године.

Тих година, тачније 1974. године, на Правнијади у Умагу студентска организација Правног факултета из Ниша се побратимила са студентском организцијом Правног факултета из Ријеке. Са њима су организовани незаборавни братски сусрети од којих је први одржан у Ријеци 1975. године. Били су то дивни дани са још бољим другарима из Ријеке: Шкрле, Фануко, Јелена, Весна, Жељко, Снешка-пица, Мачак и остало незаборавно друштво. Симбол тих сусрета су биле

Сусрет братимљених омладинских организација Нишког и Ријечког Правног факултета 1975.г.

две стиснуте шаке. Ови братски сусрети придонели су томе да неколико година касније сличан однос настане између Универзитета Ријеке и Ниша и општина ова два града.

ФОСС, а касније Председништво СС имао је важну улогу у издавачкој делатности. За многе предмете су штампана скрипта које су биле одобрене од Научно-наставног већа као наставно средство за припрему колоквијума, семинара и испита. У оквиру студентске организације постојала је и СКРИПТАРНИЦА у којој су студенти могли да набаве сав потребан материјал - од пријава за упис, пријаве за испите, све до скрипата и уџбеника. Скриптарница је за прекуцавање текстова, умножавање и припрему за коричење ангажовала студенте преко студентске задруге чиме су они били у могућности да за свој рад добију одговарајућу накнаду. Тако је Скриптарница не само покривала трошкове издавања већ је значајан део прихода усмерен на финансирање студентских ваннаставних ангажовања.

Апсолвентско вече и апсолвентска екскурзија биле су увек завршне манифестације на којима се одазивао највећи број студената.

Тих седамдесетих година председници студетске организације Правног факултета у Нишу су били: Александар Петровић, Бора Јовановић, Предраг Матић, Војислав Ђурђић, Предраг Аранђеловић, Дракча Илић, Љубивоје Славковић, Драган Огњановић, Ђорђе Јанковић, Братислав Стефановић, Невена Петрушић и др..

За стицање правничких знања и вештина заслужни су наши професори, врсни стручњаци и педагози, којих се радо сећамо: Момчило Димитријевић, Димитрије Кулић, Јован Петровић, Петар Козић, Иво Пухан, Мирослав Ђорђевић, Илија Станковић, Драгољуб Стојановић, Душан Паравина, Миодраг Матејић, Славољуб Поповић Владета Станковић, Слободан Миленковић, Љубиша Јовановић, Михајло Митић, Чедомир Стефановић, Миливоје Марковић, Славко Марковић, Јаков Радишић, Ивица Јанковец, Добросав Митровић и други.

Проф. др Александар Ђирић

ТРАЈНА ВЕЗА СТУДЕНАТА И ФАКУЛТЕТА

Узајамна веза студената и Факултета је широка и јака. Она је нераскидива. Прошла је период нашег опредељења и избора, фазу међусобног упознавања, а касније снажног утицаја Факултета на наш професионални и лични живот. Почетни контакт из бруцошких дана је био испуњен неизвесношћу и међусобним испитивањем „пулса". Факултет нас је увек примао међу своје зидине. Било је места за нас у Амфитеатру, у учионицама, у библиотеци, у студентском клубу и на спортском терену. Ми смо младошћу и ентузијазмом красили све његове одаје. Док су студије трајале, веза студената са Факултетом се подразумевала. Понекад су њу пратила и бројна искушења, општа животна и студентска. Некада је он био место стрепње од неуспеха, али и место разумевања и сваке врсте уточишта и помоћи. Факултет је финансијски и на сваки други начин подржавао наше студентске манифестације. Сами смо од скромног студентског динара плаћали семестралне уплате за помоћ најсиромашнијим студентима. Било је стипендија, студентских кредита од државе. Живело се за опстанак, за успех на студијама, за сопствену радост и срећу најближих, који су нас подржавали на путу до коначног успеха, који је понекад претио застојем у кретању ка циљу. Вукла нас је перспектива и потреба друштва за стручњацима правне струке. Веза са Факултетом је бивала све присније, као резултат свакодневног боравка на предавањима, у библиотеци и читаоници, на испитима, мензи, студентском дому, Студентском клубу, на спортском терену. Он је био место радости, славља због постигнутог успеха, понекад и туге, али и уточиште које нам је усмеравало поглед ка циљу. Тако је спонтано, помало, свакодневно, јачала присност између нас и Факултета, што нам је пружало ужитак топлине које једино пружа сопствени Дом. Изграђену узајамну блискост и ушушканост у топлини Дома, коју смо осећали, „угрожавало" је наше свакодневно кретање напред и доласци млађих генерација студената. Било је природно да се уступи место онима који долазе на стартну линију пута који ми већ пролазимо. Крај се назирао, црта се подвлачила истеком четврте године студија и апсолвирањем. Звање апсолвент је значило велику личну и колективну генерацијску радост, престиж над свима који су били иза нас. Одлазили смо из свог Дома, неки и из свог родног Града. Сви су растанци праћени емоцијама, посебно одласци од Куће из које нас нико не прогања, у коју се можете вратити, али из које одлазите због постигнутог успеха. Отишло се у нова професионална и животна искушења, са надом у успех на оба плана, али и обавезом да, као дужници свог Факултета, стичући своју репутацију у друштву, чувамо углед Институције из које потичемо. Факултет нам је у томе свесрдно помагао организовањем бројних стручних скупова на које нас је позивао, а ми смо се са радошћу одазивали.

Израз наше потребе и великог задовољства да се враћамо коренима своје правничке струке се манифестовао кроз идеју, најпре апсолвентских генерацијских окупљања, а касније и општих сусрета свих генерација студената Факултета, о којима се у овој Монографији говори већ у њеном Предговору и Уводу. Стицањем звања „правник" и „дипломирани правник", веза студената са Факултетом никада неће престати.

Најбоља видљива манифестација те нераскидиве повезаности су, најпре апсолвентски сусрети „Малојастребачке генерације апсолвената 1975", који, су обележили период од 10 и 20 година, након чега прерастају у годишње скупове свих генерација студената познатим као „Сусрети правника". Први су одржани 1996. године у матици – на Факултету. Тада је договорено да се ова својеврсна манифестација настави сусретима на сваких пет година, па су следећи одржани 2001. године, такође, на Правном факултету у Нишу.

Снага сећања на студентске дане, лепота сусрета и искрено колегијално и људско пријатељство су утицали да наши „Сусрети правника" прерасту у традиционално годишње окупљање студената свих генерација Правног факултета Универзитета у Нишу.

Почев од 2001. године, сусрети се редовно одржавају сваке календарске године у различитим градовима широм Србије. Организатори сусрета су некадашњи студенти – правници, који живе, стварају и раде у граду домаћину. Сусрети трају три дана, а трошкове одржавања сносе сами учесници. Из свих градова домаћина носимо многа аутентична сазнања о значајним

знаменитостима из прошлости и историје нашег народа. Незаборавни су наши утисци о гостопримству, које се указује само најрођенијима. Сваки наш сусрет је пропраћен и забележен као значајан догађај у граду домаћину. Тиме се поносимо сви ми, као и наш Правни факултет у Нишу. Последњи у низу, уз сјајну организацију наших колега домаћина и уз подршку Града, одржани су 2019. године у Пироту. Ове године, домаћин наших сусрета ће бити Пожаревац.

НИШ 1985, 1988, 1990. и 1995.

НИШ 1985.

На десет година од дипломирања на Правном факултету у Нишу, на иницијативу више правника из Ниша, организован је сусрет бивших студената на Правном факултету у Нишу. Сусрет је организован 08. 06. 1985. године. Сусрету је присуствовало педесетак учесника. У амфитеатру Правног факултета у Нишу учеснике је поздравио декан факултета др Димитрије Кулић, а испред организационог одбора сусрета мр Александар Ћирић и Радомир Јоцић.

Дружење и евоцирање успомена из студентског живота, настављено је лаганом шетњом, обиласком Ниша и посетом свих оних места која су остала део незаборава из студентског живота – центар Града, Парк „код Факултета“, Мост младости, Тврђава, Победина, Бубањ, Чаир.

Током Сусрета учесници су од Организационог одбора добили прилагођен „ШВ образац“, у који су унели личне и службене контакт информације, са адресама и бројевима телефона, који је са тим подацима умножен и подељен свим присутним колегиницама и колегама. Образац је омогућио директне трајне међусобне контакте учесника, од који поједини и данас трају.

Сусрету је присуствовало преко педесет учесника, на радост домаћина, уз љубазан одзив драгих гостију - професора и асистената Факултета.

Свечани ручак уз одговарајућу музику организован је у ресторану Студентског дома. Атмосфера је била весела, учесници млади сви у успону, девојке прелепе а у целом друштву још је преовладао осећај сигурности и благостања протеклог времена.

Сусрете је организаовао организациони одбор: мр Александар Ћирић, Олгица Станковић и Радомир Јоцић.

НИШ 1988.

Већ на првом сусрету јавила се потреба за чешћим сусретима. Тако да је искоришћена прилика да се већ 1988. године генерација поново окупи на Правном факултету у Нишу. Сусрет је одржан 18. априла. Званични део је био у амфитеатру Правног факултета. Присутнима се пригодном беседом обратио декан, проф. др Љубиша Јовановић, и тада млади доктор правних наука и генерацијски колега са студија, Александар Ћирић.

Сусретима је присуствовало око седамдесет колегиница и колега – дипломаца из 1975. године. Након боравка на Факултету, учесници Сусрета су искористили пријатан дан и лепе временске услове да прошетају градом и да посете своја омиљена места из студентских дана. Пријатно дружење по мањим, слободно формираним групама, био је прави увод за наставак програма у ресторану Омладинских радних акција (ОРА) у Нишу.

Организациони одбор: др Александар Ћирић, Олгица Станковић и Радомир Јоцић.

НИШ 1990.

Петнаестогодишњица од завршетка студија обележена је 2. јуна 1990. године. На прозивци, у Свечаној сали Правног факултета, окупило се око 50 учесника. Присутне је поздравио деканском беседом проф. др Душан Паравина, уз присуство наших драгих гостију, професора и асистената Факултета. Након размене првих информација из средина из којих смо долазили, обишли смо наше факултетске одаје, а затим се фотографисали испред факултетске зграде. Изласком из факултетског здања испред нас се указало предивно зеленило оближњег Парка, у коме смо се за време студија осећали као у дворишту своје куће. У њему смо се током студија сретали, журили на предавања, застајали, дружили се, разговарали, сачекивали се, поверавали једни другима студентске тајне, размењивали литературу за припрему испита, као и информације о многим стварима које су нам живот значиле. Прелеп топао дан, благом врелином и пролећним сунцем очаран, био је идеалан за лежерну шетњу старом чаршијом, Кејом поред Нишаве, између зидина Тврђаве. Без обзира што нас није било превише да би својим ненаметљивим присуством изазвали велику промену у уобичајеној градској вреви, лепо уређене баште нишких кафића су „живнуле“ нашом појавом. Слободно време до почетка програма у ресторану било је идеална прилика за евоцирање старих успомена, пријатељску размену новина из личног и породичног живота, разговоре о даљој професионалној каријери, надањима, перспективи.Свечани ручак, уз забаву, музику и програм, који се одужио до касних вечерњих сати, одржан је у „Кући Стамболијских“, недалеко од нашег Факултета.

Кућа Стамболијских значајан споменик профане балканске архитектуре. Налази се у близини Правног факултета, у центру Ниша. Градњу је започео *Турчин Амет Меметовић* 1875, која је прекинута ослободилачким српско-турским ратовима 1876-1878. године. Недовршену кућу је за 25 златних лира од Меметовића купио 1. августа 1878. године, нишки трговац *Тодор*

Станковић Стамболија, по чијем надимку је овај објекат познат као Кућа Стамболијских. Довршена је 1878. године, када је Ниш ослобођен од Турака.

Организациони одбор Сусрета: доц. др Александар Ћирић, Олгица Станковић и Радомир Јоцић

НИШ 1995.

Значајан јубилеј - Двадесет година од дипломирања, обележен је четвртим сусретима Генерације студената 1971-1975. Правног факултета у Нишу, уз учешће око 60 колегиница и колега. Сусрет је одржан 03. 06. 1995, по традицији – на Факултету.

Учеснике Сусрета је поздравио декан, проф. др Видоје Миладиновић.

Био је то скуп старих пријатеља, сусрет генерације која је ушла у зреле године средовечних, у личном и професионалном смислу, већ препознатљиво профилисаних зрелих људи. Међу нама је било колегиница и колега на високим државним дужностима, одговорним местима у правосуђу, привреди, просвети, науци. Све те појединости и већ приметна појава сопствене животне патине давале су нову лепоту, садржај и шмек нашим сусретима. Као да су те различитости на личном и професионалном путу сваког од нас појединачно унеле нови садржај који је само допринео јачању већ постојеће пријатељске споне међу нама, без обзира на различитости које су режирале људске судбине изнијансиране јарким бојама животних прича. Тако су и ови наши јубиларни сусрети показали да је лепота у различитости, ако је оплемењена искреним разумевањем и пријатељством, какво је било наше. Неговали смо га годинама, а сваки пут смо га оверавали својим новим и чешћим генерцијским сусретима. Са поносом истичемо да су, већ наредне 1996. године, сусрети апсолвената из 1975, прерасли у изузетно корисну манифестацију „Сусрети правника Правног факултета Универзитета у Нишу.“ Они се данас одржавају сваке године уз, још увек, стално и веома запажено присуство и представника наше Генерације, чија је неизмерна жења да „Сусрети правника“ вечно трају, уз вечну мисију коју Факултет има у нашем друштву.

Свечани ручак поводом генерацијског Јубилеја, уз пригодан програм и забаву, одржан је у ресторану **Дома културе** у Нишу.

Зграда Дома културе је споменик од велике историјске вредности, у коме је Народна скупштина Србије

изгласала Нишку декларацију 7. децембра 1914, а Конгрес Југословенског одбора усвојио Нишку резолуцију 6. маја 1915. године, којима је ударен темељ будућем уједињењу и стварању југословенске заједнице. Одлуком Скупштине Србије од 7. априла 1979. године, овај објекат, познат и под називом Официрски дом у Нишу, проглашен је културним добром од великог значаја за Републику Србију.

Организациони одбор: проф. др Александар Ћирић, Олгица Станковић, Радомир Јоцић и Дракча Илић.

НИШ 1996.

Дана 15. јуна 1996. године генерацијско окупљање је било, а и где на другом месту, већ на Правном факултету. Након поздравних речи проф. Димитрија Кулића и Драгољуба Стојановића, скупу се обратио и Дракча Илић, а потом је обављена прозивка и препознавање, којом приликом се свако представио. Присуствовало је 47 учесника, а сусрет су увеличали, у време нашег студирања наши асистенти а касније и професори: Драган Станимировић, Видоје Миладиновић и

Владислав Ђорђевић и секретар факултета Станоје Цветковић. За успомену и сећање испред зграде

Факултета сачињен је заједнички фото снимак. Сви присутни су се уписали а свима је након тога подељен тај списак са подацима о осталим учесницима скупа..

Након обиласка града и шетње кроз главну нишку чаршију, организован је ручак у ресторану „Младост“ у Нишу и дружење уз музику, причу и смех до јутарњих сати. Присутне је забављао бенд са познатим солистом Драганом Јовићем из Ниша. Присутни су оценили да је било мало времена за разговоре и евоцирање успомена из студентских дана. Окупљање је пружило прилику да се отргну од заборава најлепши дани студентског дружења.

За организацију сурета су се побринули: Наташа Ристић-Константиновић, Светлана Рашић-Џаковић, Иван Миланов и Дракча Илић.

НИШ 2001.

Поштујући договор из 1996. године да се сусрет организује на пет године, дана 16. јуна 2001. године Организован је сусрет на Правном факултету. И поред тога што је организациони одбор настојао да што већи број колегеница и колега обавести и позове на дружење, на прозивци је било 53, углавном особе које су присуствовале сусрету 1996. године. Са нама су били и професори Александар Ћирић и Милева Урошевић, који су у време нашег студирања и сами били студенти. Скуп је у име организационог одбора

поздравила колегеница Снежана Барац.

Након обиласка града у поподневним сатима окупили смо се на ручку у ресторану „Младост“. Није ни случајно што смо за дружење одабрали наведени ресторан 1996. и 2001. године, јер се осећамо младим, мислима се враћамо у време када смо били студенти, као и то да је ресторан на локацији где су у време организовања

добровољног рада на тој локацији боравили бригадирке и бригадири – акцијаши. Присутни су показали да им је стало до дружења које је трајало до касно у ноћ. Након тога су, сви са лепим устисцима, отишли својим кућама. За време дружења колегеница Зорица Савић-Николић из Крушевца је истакла да је наше окупљање и дружење права ствар, али и да је период од пет године дуг. Предложила да се виђамо сваке године, и да се сусрети одржавају увек у другом месту и Крушевац је предложила за организатора сусрета 2002. године. Предлог је пропраћен дугим аплаузом присутних. Крушевац је одређен за организатора сусрета.

За успешну организацију сусрета су били задужени: Снежана Барац, СнежанаТопличевић-Ђорђевић, Небојша Петровић, Иван Миланов и Дракча Илић.

КРУШЕВАЦ 2002.

Град Крушевац се налази на ушћу реке Расине у Западну Мораву и простире се између Левча и Темнића на северу, Жупе, Копаоника и Јастребца на југу и Краљевачке котлине и Ибарске долине на западу.

Он је данас модеран град, економски, административни, културни, здравствени, информативни и спортски центар Расинског округа, који обухвата и општине Трстеник, Александровац, Брус, Ћићевац и Варварин.

Подручје Крушевца било је насељено и у праисторији. О томе сведоче многи археолошки налази на више локалитета старих насеља у Макрешану, Маскару, Сталаћу, Јабланици, Петини и другим местима.

У 7. веку је завршена велика сеоба народа, и у ове крајеве су дошли Словени. Кроз неколико векова сталних борби са Бугарима и Византијом формирана је српска држава, чији успон почиње у другој половини 12. века, под Стефаном Немањом.

Дуго су кнез Лазар и кнегиња Милица истраживали где ће изградити нову престоницу. Према народном предању, заноћили су једне ноћи на брежуљку изнад Западне Мораве. Те ноћи се кнегињи Милици у сну јавио Стефан Немања и рекао јој да нову престоницу изграде баш ту где су заспали. Тако је и било. Историја, ипак, каже да је кнез Лазар, свестан да је његова држава угрожена од Турака, одлучио да баш овде направи престоницу желећи да је помери с пута Турцима, што даље од главних праваца њиховог надирања. Ипак, Турци су у неколико наврата освајали град и називали га Алаџа Хисар – Шарени град, такође због речног камена.

Окружен је са осам манастира од којих чак шест потиче из касног средњег века (Дренча, Љубостиња, Наупара, Руденица, Свети Роман, Велуће), а преостала два (Манастир Покрова Пресвете Богородице и Мрзеница) из краја 19. и почетка 20. века. Центар града красе црква Лазарица из 14. века и Храм светог Ђорђа с почетка 20. века. Осим манастира, у околини Крушевца се налазе и средњовековне тврђаве, Маглич и Козник.

Споменик косовским јунацима представља симбол Крушевца и најмонументалније дело националне скулптуре с почетка 20. века. Рад је знаменитог српског вајара Ђорђа Јовановића. Откривен је на Видовдан 1904. године, у оквиру прославе стогодишњице Првог

српског устанка, у присуству краља Петра I Карађорђвића. На Светској изложби у Паризу, где су скулптурални елементи споменика настали, и излагани, Јовановић је, 1900. године, награђен Златном медаљом I реда.

Поносни су „чарапани“ на грађанску традицију и чињеницу да је Крушевац град културе. Истичу своје надалеко чувено и награђивано позориште („најбоље у Србији ван Београда“) у којем су каријеру започели бардови српског глумишта Миодраг Петровић -Чкаља, Радмила Савићевић, Ђуза Стојиљковић, Ташко Начић, Радмила Живковић,

Бата Паскаљевић, Милан Пузић, Љубинка Бобић, али и познати глумци млађе генерације Сергеј и Бранислав Трифуновић, Војин Ћетковић, Наташа Марковић, Марко Живић и други.

Први сусрет правника Правног факултета у Нишу, ван седишта факултета, одржан је у Крушевцу 20. априла 2002. године. Позиву се одазвало око 50 колега и после окупљања у згради Скупштине општине, поздравног говора и прозивке, посећен је Народни музеј, црква Лазарица, и кула Цара Лазара, који су на истој локацији. Посећен је и споменик Косовским јунацима у самом центру града и овековечен фотографисањем учесника.

После обиласка знаменитости Крушевца почео је Свечани ручак уз музику локалног оркестра, затим забавни програм у виду лутрије у којој су сви учесници добијали по неки од дониранних производа Крушевачких фирми. То је био повод за шаљиве коментаре и незабораван провод. Остало се до касно у ноћ уз игру и присећање догодовштина из студентских дана, који су те 2002. године били много ближи него сада. Колеге и колегинице су испраћени до аутобуса којим су дошли, песмом „Је л’ вам жао што се растајемо“.

Организациони одбор који је организовао сусрете био је у саставу: Зорица Савић-Николић, Зора Лисинац и Светлана Станојевић.

ДЕСПОТОВАЦ 2003.

Општина Деспотовац се налази у источном делу Поморавског округа у Србији, односно са источне стране Велике Мораве. Седиште општине је у Деспотовцу. Скоро целом дужином територије општине Деспотовац протиче река Ресава. Најнижа надморска висина је 130 метара а највише 1336 метара (врх планине Бељанице). Површина територије општине Деспотовац је 623 квадратна километра. Под шумом се налази 26.688 хектара а под пољопривредним земљиштем 31.481 хектара. Остало је неплодно и грађевинско земљиште. Општина Деспотовац има 31 насељено место од чега су Деспотовац и Ресавица градског карактера. Према попису становништва из 2011. године Деспотовац је имао 23.101 становника. У самом граду је живело 4.258 а у Ресавици 2.186 становника. Густина насељености износи 37 становника на један квадратни километар. На привременом раду у иностранству се налазило тада 5.778 становника.

У историји се Деспотовац први пут помиње 1381. године као насеље Воинци у повељи даровници кнеза Лазара. Милош Обреновић је 1882. године донео одлуку да се ово насеље зове Деспотовац.

Од природних феномена, у околини Деспотовца најпознатија је Ресавска пећина која се налази код села Јеловац. Пећина је дуга 2.830 метара. Испод планинског виса Соколица извире вода - врело од кога настаје атрактиван водопад Лисине. У близини водопада налазе се више луксузних ресторана „Лисински рај“...

Поред Ресавске пећине и водопада Лисине постоји и прашума на месту званом Винатовача. Прашума захвата површину од око 37 хектара и тамо букова стабла расту више од 300 године а висина појединих стабала је и 45 метара.

У близини Деспотовца, на око 2,5 километара налази се манастир Манасија, задужбина Деспота Стевана Лазаревића. Манастир је грађен у периоду од 1407. до 1418. године. Манастирска црква је посвећена Светој тројици.

На излазу из Деспотовца, према Ресавици, налази се парк минијатура манастира који се пружа на површини од

око 30 ари. На овој површини налазе се више од 30 манастира у минијатури. Реплике ових манастира су израђене у сразмери 1:17. Овакав парк минијатура је јединствен у Србији.

У центру Деспотовца налази се споменик Деспоту Стефану Лазаревићу као и воденица која је саграђена 1835. године.

Поред зграде скупштине општине Деспотовац налази се библиотека „Ресавска школа“која је основана 1966. године.

У Ресавици се налази седиште Јавног предузећа за подземну експлоатацију угља ЈП ПЕУ, које чине рудници: Рембас, Боговина, Соко, Јасеновац, Штаваљ, Лубница и Алексинац.

Најважнија и најмасовнија културна манифестација „Дани духовног преображења“, одржава се сваке године у порти манастира Манасија у периоду од 18. до 28. августа.

Сусрет правника у Деспотовцу је одржан дана 10. 05. 2013. године. Дочек гостију је био испред библиотеке „Ресавска школа“ у Деспотовцу. Евиденција гостију и свечани дочек са уводним излагањем одржан је у свечаној сали библиотеке. Након тога уследила је посета манастиру Манасија и цркви Свете тројице. Игуманија је говорила о настанку манастира Манасија. Затим је посећена Ресавска пећина. Ручак је био у мотелу „Лисине“ а потом уз музику наставак дружења до зоре. Те ноћи свирао је оркестар Милорада Миће Стоилковића из Беле Паланке.

Организациони одбор су чинили: Михајло Макић, Ружа Трифуновић, Милош Милетић, Драгица Јовановић, Горан Бусарчевић и Мирослав Поповић.

ЛЕСКОВАЦ 2004.

Град Лесковац, има 160.000 становника и обухвата 144 насељена места, тако да је најразуђенија територија у Србији, а после Ниша, Лесковац је највећи град на југу Србије.

Преме легенди сматра се, да се испод брда у близини данашњег Лесковца, налазило језеро, али је дошло до његовог сушења и ту је изникла биљка Леска (лешник). По њој је Лесковац добио име пре више од 600 године. У време турске владавине, носио је назив Хисар од истоимене турске речи „Тврђава“.

Лесковац је седиште Јабланичког управног округа а подручје града налази се у плодној котлини омеђеној планинским масивима, док је на северу отворена према Нишкој а на југу преко Грделичке Клисуре према Врањско – бујановачкој котлини. Захвата део долине Јужне Мораве и делове сливова њених значајних притока Ветернице и Јабланице. Географско саобраћајни положај лесковачке котлине има транзитни карактер те кроз њу пролазе важне међународне саобраћајнице. Главни саобраћајни правац повезује Западну и Средњу Европу са Републиком Македонијом, сада Северном Македонијом, Грчком и Малом Азијом. Долином реке Јабланице налази се саобраћајни правац који води ка Косовској котлини (пут Лесковац – Лебане – Медвеђа – Пришрина). Са Пиротском котлином је повезана долином Власине и Лужнице, а долином Власине са Власином, односно Бугарском.

У турско доба Лесковац је био једна од станица на путу каравана који су из Дубровника султану носили харач. Пред други светски рат имао је 45 предузећа, 375 трговачких радњи, готово 800 занатских радњи, био је центар текстилне индустрије, због чега је и називан именом „Мали Манчестер“.

Од знаменитости Лесковца, посебно место заузимају “Саборна црква Свете Тројице” у самом центру Лесковца, а унутар тог

црквеног комплекса чувена „Црква Оцаклија“, која је саграђена 1803 године и посвећена рођењу Пресвете Богородице.

Етно-археолошки парк на брду Хисар простире се на површини од 24 хектара а један од најзначајнијих проналазака на Хисару је гвоздена игла (жезло) од чистог нерђајућег гвожђа. Овај комад је од епохалног открића.

Највећа гурманска манифестација, чувена Лесковачка Роштиљијада, прилика је да се сваке

године из читавог света окупи огроман број људи . *„Ако оћеш да изедеш нешто од роштиљ, нек буде из лесковац, ал' месо да је од планинско говече, домаћица да је поштена, а домаћин да није будала, а ћебапи и пљесканице, кад су печени да рипав од цкару ко цивцан по авлију. е тој ти је лесковачки роштиљ“.*

Дружење правника организовано је 2004. године. Имајући у виду географски положаја Лесковца, и уважавајући чињеницу да колегинице и колеге долазе из читаве Србије, па и шире, договорено је да после пријема у Лесковцу и обиласка знаменитости, главна забава буде на Власинском језеру у хотелу Нарцис. Посебан допринос организацији дали су Дракча Илића и Љубивоја Славковића, обављене су све одговарајуће припреме да боравак на Власинском језеру буде пријатан и конфоран.

У Лесковцу је организован дочек, а све колегинице и колеге, које су допутовале аутобусом и приватним возилима дочекане су код хотела Београд. Одатле се кренуло у посету Лесковачком Народном музеју, а потом је организован пријем код градоначелника Горана Цветановића, где је послужена закуска. Како је непосредно пре одржавања сусрета умро професор Димитрије Кулић, организован је обилазак још увек свежег гробног места, на Шпитаљском гробљу где је сахрањен.

Караван је наставио кретање преко Сурдулице где су посећене власинске хидроцентрале. По доласку на Власину организован је смештај у хотелу „Нарцис“, где је приређена величанствена забава. Број учесника био је велики, упркос томе што је постојала бојазан да ће број бити мањи због тога што је програмом скупа било предвиђено једно ноћење. Боравак на Власинском језеру, на надморској висини од преко 1.200 метара и данас је остао у сећањима свих колегиница и колега. Пливајућа острва која су феномен Власинског језера била су доступна погледу, али је киша и недостатак пловних средстава спречио потпуни ужитак.

Организациони одбор сусрета чинили су: Богољуб Петровић, Дракча Илић и Љубивоје Славковић.

ТРСТЕНИК 2005.

Општина Трстеник налази се у Западној Србији, простире се са обе стране реке Западна Морава и на приближно једнакој удаљености од Крушевца и Краљева. Има 1.068 квадратних километара површине и поред Трстеника као насеља градског типа има 51 село. Територија општине се са три стране налази на валовитим падинама Гледићке планине, Јухора и Гоча, а на четвртој страни је равничарски део Крушевачке котлине низводно на реци Западна Морава.

Плодна земља у долини Западне Мораве и на падинама планина која се налазе у близини Трстеника и умерено континентална клима су идеални услови за гајење воћа, поврћа и житарица, због чега је ово подручје изузетно погодно за живот, па је било насељено и у праисторији. О томе сведоче налазишта предмета о постојању људског рода из доба неолита, а на просторима садашњих села Пољна, Страгари и десној обали Западне Мораве у близини Врњачке Бање.

У доба Римског царства на подручју Трстеника постојало је војно утврђење а пролазио је пут изграђен долином реке Angros, сада Западна Морава, који је из Краљева ишао према Пожеги и Ужицу, а потом преко Босне у Далмацију. Други крак овог пута је од Краљева ишао према Косову, долином реке Ибар.

У средњовековној Србији у време Немањића овај део Србије доживљава привредни развој, оснива се више сеоских насеља и подижу се властелински градови односно утврђења. До великог привредног развоја долази у периоду када Крушевац постаје престони град кнеза Лазара.

У писаним доказима Трстеник се први пут помиње 1381. године у повељи којом кнез Лазар манастиру Раваница поклања села Рибник, Велуће и Трстеник. Падом Смедерева под Турску власт Трстеник постаје део окупиране територије и налази се у саставу Аустије. Након војног пораза од Турске, Аустрија се повлачи са ових простора и Трстеник поново постаје део Отоманске империје све до устанка против Турске, када је Трстеник ослобођен и био у саставу Београдског пашалука.

Значајнији привредни развој је уследио 1948. године када је основано државно предузеће “Прва Петолетка”, као фабрика авиона. Због сукоба са Совјетском

комунистичком партијом, фабрика авиона се сели у Мостар, након чега “Прва Петолетка“ постаје фабрика хидраулике и пнеуматике и то као једини произвођач ових производа у овом делу Европе као и произвођач делова и опреме за војну индустрију, авио индустрију, производњу бродова и слично.

У исто време долази до развоја пољопривредне производње, с обзиром да је долина Западне Мораве идеално подручје за гајење поврћа. Знатно се развија калемарска производња а лозни калемови и саднице воћа производе се и извозе у велики број земаља.

У близини Трстеника налази се манастир Љубостиња, задужбина кнегиње Милице. У манастиру Љубостиња се традиционално одржава песничка манифестација “Јефимијини дани“, у знак сећања на прву песникињу Јефимију, која је као монахиња, уместо у рукопису,

златном нити извезла “Слово љубве”.

Месеца маја 2005. године традиционални “Сусрети дипломаца” Правног факултета – Универзитета Ниш, одржани су у Трстенику и Врњачкој Бањи. Сусрети су трајали два дана. На сусретима је учествовало 125 правника.

Сусрети у Трстенику су започети 14. маја 2005. године окупљањем у ресторану Дома културе у Трстенику. После доручка и пријема гостију, поздравни говор добродошлице одржао је потпредседник општине Трстеник Андрејић Драган. Било је учесника који су први пут на сусретима, протек времена од завршетка студија, године живота а и освежење шљивовицом, довели су до проблема у препознавању колега и колегеница. Након закуске у ресторану отишли смо у посету манастиру Љубостиња. Примила нас је игуманија Христина и одржала предавање о историјату манастира.

Из манастира Љубостиња смо отишли у Врњачку Бању, где је у хотелу “Железничар” одржана свечана вечера и дружење уз музику до касних сати.

Учесници сусрета су преноћили у одмаралишту Електропривреде Србије а 15. маја 2005. године сусрети су завршени након шетње по Врњачкој Бањи. Током вечере је организована наградна игра за учеснике са скромним добитцима.

На овим сусретима је било 125 учесника међу којима и четири професора Правног факултета у Нишу и то професори Милева Анђелковић, Симић Мирољуб, Станимировић Драган и Чорбић Драган.

Из Трстеника и Врњачке Бање учесници сусрета су отишли са лепим успоменама и поклонима од по неколико комада лозних калемова. Ко је исте посадио и неговао, сада бере грожђе и производи вино. Било би лепо да нас неко од њих позове да пробамо то вино.

Сусрете у Трстенику и Врњачкој Бањи је приредио организациони одбор у саставу: Мирјана Збиљић, Миодраг Павловић, Сузана Бзенић, Виолета

Вукмировић и Милош Бзенић.

ВРАЊЕ 2006.

Дана 13. маја 2006. године

Диван мајски, сунцем обасјан дан у Врању, граду на Југу Србије, распростртом на југоисточним обронцима Пљачковице и Крстиловице, ослоњеном на шумарке Бориног брда и Ћошке и стрмине Пржара, а са погледом на мирно текућу Јужну Мораву. Јабуке и шљиве су доцветавале свој бехар, а трешње су, као и увек, пораниле и већ својим руменилом маме децу и пролазнике, најављујући сласт у устима и души онога ко се дрзне да их убере.

Група врањанаца, некадашњих студената Правног факултета у Нишу, окупљена испред зграде Окружног суда, у свечаном расположењу, радосно је ишчекивала долазак на дружење својих драгих гостију, колега, пријатеља, другара и ‘‘сабораца” из студентских дана, проведених на Правном факултету у Нишу седамдесетих године већ протеклог века.

Како пред гостима оправдати њихова очекивања да Врање доживе баш онако, какво је оно, већ вековима: град радости и живота, али и град жала за младошћу, град дерта, мерака и севдаха, град обичних људи који су испуњени необично широком и меком душом. Људи, који своје трешње не бране другима, него друге наговарају да их беру, јер ће онда следеће године бити и родније и слађе.

Водиља и инспирација домаћинима јесу лепе речи које је некада о Врању, граду своје младости и ђачких дана проведених у Врањској гиманизији, записао песник Ћамил Сијарић:

‘‘..... Сунце је другим градовима учинило неправду, оно је од свих њих изабрало ово Врање да га, чим изјутра изгрије иза планине, цијелог обасја и у чело пољуби....

....Нека свак, ко у Врање дође, причува душу да му се не истопи, јер у овом граду има нешто што није за очи да се гледа, а ни за руке да се дохвати, а ни за памет, него само за срце и душу и то двоје треба овде причувати ....”

Госте су испред нове зграде Окружног суда, саграђене 1977. године, на Тргу, којим доминира зграда Окружног начелства, подигнута 1903. године, нестрпљиво

ишчекивали домаћини – чланови организационог одбора: Славица Стојановић, Србољуб – Срба Стефановић, Зоран Петровић, Радмила Ристић и Емилија Остојић, као представник градског протокола.

Са њима су били и званичници и представници града Врања и државних органа: Мирољуб Стојчић, градоначелник Врања и Драган Стефановић, председник Окружног суда у Врању.

Уморне и од дугог пута исцрпљене госте, домаћини су дочекали традиционалним послужењем: топлом, ‘’с’ с душу” печеном погачом, сољу и љутом туцаном паприком, чија је симболика: *‘’ само туцана пиперка да је љута, све друго да ви у Врање бидне слатко”.*

У судском холу, госте је дочекала и богато постављена трпеза, пуна *‘’ с’с разни мезетлуци, з’рзавати, ђаконије, банице, самсу и још понешто”.*

На званичном поздрављању у великој судској сали, уз поздраве чланова организационог одбора, драге нам госте поздравише и председник Окружног суда у Врању Драган Стефановић и градоначелник Врања Мирољуб Стојчић, али и представник Правног факултета у Нишу, продекан проф. др Мирослав Лазић.

А гости? Кад је **наше звоно зазвонило,** било се окупило у Великој судници 122-воје који су се уписали у наш традиционални Списак. (Напомена: на вечери је било још придошлих који се нису уписали, тако да нас је укупно било 144).

Скуп у Великој судници је била прилика да се сви гости, међу којима су многи по први пут у овом граду, **упознају са Врањем, градом – домаћином.**

Географски положај Врања је на надморској висини од око 480 м/н/в, око 360 километара од Београда и око 330 од Солуна, у долини горњег тока Јужне Мораве, на путу који је кроз историју увек био најважнија собраћајница. Ту су се одувек укрштали многи путеви који спајају југ и север, исток и запад. Одавде воде многи путни правци: преко Скопља, Солуна, на Серез и Кавалу, па Цариград, или за Призрен, Скадар и Дубровник, или на Ћустендил, Софију и Једрене, или на Лесковац и Ниш па за Београд. Такав положај, који није случајан, определио је историјску судбину града, који се налази на најважнијем железничком и друмском коридору који спаја Европу са Балканом. То је определило закључак стратега који је оценио: *‘’ (такав положај је...) најлакши пут и к’ једноме и к’ другоме, освајаче је водио преко врањског Поморавља”.*

Пре свега старо утврђење које доминира у клисури изнад Врања, у народу по легенди прозвано ‘’Марково кале”, али и бројни други археолошки налази, упућују на неспоран закључак о постојању веће насеобине још из античких времена.

У писаним историјским изворима, под данашњим именом, Врање се први пут помиње у спису Византијске принцезе Ане Комнине ‘’Алексијаде” 1093. године. Током векова Врање је одувек својим значајним положајем, али и другим друштвеним, економским и географским предностима, било мета разних завојевача. Имена им не спомињемо, али не заборављамо њихова завојевачка злодела!

Иако мала средина, која је у односу на престонице разних завојевача и властодржаца, представљала провинција, Врање је током дугог периода свог постојања, имало много светлих тренутака, али је свакако најпоносније на чињеницу да је изнедрило значајан број великана који су, свако од њих – на свој начин, обележили не само дух свог времена него су доприносили и слави свог града и краја. Најпознатији је, свакако, књижевник Борисав Станковић, али и велики научници, попут Јована Хаџи-Васиљевића, Ристе Николића, Милана Влајинца, Ђорђа Тасића, велики догматичар хришћанства и духовник св. Јустин

(Благоје) Поповић - Ћелијски, уметници – музичари Станиша Стошић и Бакија Бакић, и многи други. На свој начин, боравком у овом граду, печат су оставиле и друге значајне личности, попут Радоја Домановића. Срећа је да и данас има многих настављача ових светлих

традиција у свим областима науке, књижевности, културе, уметности и слично.

У време нашег сусрета, Врање, као средиште општине и Пчињског округа, као град, има око 70.000 становника, а са сеоским насељима око 105.000. У округу је обједињено још шест других општина, заузимајући крајњи југ Србије, на државној граници са Бугарском и Македонијом и на административној линији ка Косову и Метохији. Поред епитета административног седишта, исто је и значајан културни, образовни и здравствени центар, а ту су и центри бањског и туристичког потенцијала (Врањска и Бујановачка бања, Власинско подручје и Бесна Кобила, велики број манастира у окружењу).

Врање се, после другог светског рата одликовало изузетно брзим индустријским развојем са великим привредним системима попут Јумка, Симпа, Алфе, Коштане, Заваривача и других у којима је број запослених у достигао преко 27.000 радника.

Сам сусрет са колегиницама и колегама је био испуњен нескривеним емоцијама и носталгијом за протеклим студентским данима. Садржајан је био програм представљања града домаћина гостима.

Након поменутог пријема у згради Окружног суда, гости су **шетњом главном улицом**, имали прилику да доживе вреву и осете задржани **дух суботњег пазарног дана**. Шетња је довела групу до **Спомен-куће Боре Станковића**, која је припадала његовој Баба-Злати која га је однеговала и по којој улица носи име, а задржала је стари амбијент калдрмисаног сокака.

Након упознавања са Бориним данима и животом, проведеним у овој кући, где се могао осетити инспиративни мирис шимшира и хладовина дудова, гости су **посетили Градску цркву**, - храм Свете Тојице, где им је Ђакон Врањске епархије Владан Милутиновић (иначе наш београдски колега) представио духовно и уметничко богатство овог храма, који је **са најширим бродом** – основом. Његову импозантну ширину, условила је забрана турских завојевача, који нису могли да спрече градњу цркве, али су ограничили њену величину по висини.

Наставак програма је био испуњен посетом манастиру Светог Прохора Пчињског.

На путу до манастира, група се кратко зауставила на дивном **видиковцу на планини Рујан**, у реону Старачке куле, одакле је по ведром дану поглед досезао до Шар Планине и Македоније на југу и западно ка Косову и Метохији. Поглед са овог видиковца омогућио је да се гости непосредно подсете на **ток Кумановске битке 1912. године,** положаје српске и турске војске, као и на ток и правце **повлачења Српске војске 1915. године.**

Ово мало путовање се завршило у манстиру св. Прохор Пчињски. Смештен дубоко у долини реке Пчиње, окружен планинама Козјак и Рујан, овај манастир је својом тишином коју је реметио само

хук брзе Пчиње, посетиоцима понудио духовни мир и окрепљење, и била је то прилика да се још једном присетимо присуства византијског духа у овом здању из 11. века, које је на гробу светитеља Прохора подигао византијски **цар Диоген**, у знак сећања на старца – пророка који га је, током његовог лова, спречио да устрели прогоњену срну, и упутио га да се одмах врати у Цариград и да ће постати цар. Јасно је уочљив и дух средњевековне Србије - дух великог градитеља цркава и светог краља Милутина, који је у 13. веку дозидао старо византијско здање.

У конаку Манастира, **Епископ Врањски Пахомије** за све учеснике је приредио пријем и прикладно окрепљење и послужење.

Вечерњи део сусрета је организован у ресторану Хотела ‘’Врање”. Протекао је у изузетно веселом расположењу, које је до зоре, красила непрестана игра и песма уз пратњу оркестра под управом проф. Саше Андонова.

Гости су били богато послужени врањским специјалитетима, забавни део програма је био обогаћен и лутријом на којој су подељени прикладни поклони дародаваца из града и околине.

Посебан је био део програма са трубачима оркестра мајстора трубе Ненада Младеновића, вишеструког победника Сабора у Гучи и освајача Златне трубе и престижног назива ‘’Мајстора трубе”. Показао је да му, као настављача традиције чјувеног Бакије Бакића, та титула с правом припада.

Аутор прилога

Србољуб – Срба Стефановић

Литература

1. Група аутора: ‘’Врањска Гиманзија 1881 – 1981”;

2. Миодраг Пешић: ‘’Врање” Врање 1975.г.;

3. др Србољуб Ђ. Стаменковић: ‘’Врање – Генеза и насеобинска еволуција”, Београд 1995.г.

4. Фотомонографија ‘’Врање” уредник Емилија Остојић

АЛЕКСИНАЦ 2007.

Nihil est annis velocius

Алексинац, град у Нишавском округу у Југоисточној Србији, смештен је у долини Јужне Мораве и Моравице, оивичен Озренским планинама и Малим и Великим Јастребцем. На територији општине има 72 насељена места, од тога градска два, приградска насеља три а остало сеоска насеља. Према попису из 2002. године у општини је било 57.749 становника а према попису из 2011. године 51.863 становника.

Територија општине се налази на тромеђи Ниша, Крушевца и Сокобање и кроз њу протичу три реке:

Јужна Морава, Турија и Моравица која код Бовна гради Бованско језеро. Територија данашње општине Алексинац, била је насељена од периода млађег каменог доба-неолита. Највећи број насеља припадао је винчанској групи. Преко територије данашње општине Алексинац, прошао је римски војни пут (Виа милитарис) који су Римљани изградили у 1. веку нове ере.

Име Алексинца записано је први пут 1516. године. у Крушевачком дефтеру. О настанку имена постоји више легенди а једна од њих, опште прихваћена, је да име долази од извесног мештанина по имену Алекса, власника кафане „Алексин хан“.

Преко ове територије, оджавале су се сувоземне везе између Европе и Азије, преко ње су се кретале велике војске у освајачким и одбрамбеним походима јер су ту пролазили војни друмови под називом Цариградски друм. На развој Алексинца утицале су добре саобраћајне везе и конфигурација земљишта, тако да је у 18-ом веку, Алексинац постао седиште нахија са 17 села.

Алексинац и околина, одиграли су значајну улогу у Првом српско-турском рату. Ту је било седиште штаба кнеза Милана Обреновића а чувена је и битка на Шуматовцу у којој су Срби победили.

У овом рату, уз Србе се борио и велики број добровољаца из многих европских држава. Најславније име је пуковник Николај Рајевски који је погинуо код Горњег Адровца, а чије је срце сахрањено у порти манастира Св. Роман код Прасковча. Његова личност послужила је Лаву Толстоју за обликовање лика грофа Вронског у роману Ана Карењина.

Алексиначки рудник је годинама био велики српски угљенокоп који је запошљавао велики број радника и био извор живота у овом крају. У несрећи која се догодила 17. 11. 1989. године на Алексиначком руднику, погинула је скоро цела смена.

Још давне 1865. год. отворена је прва пивара у Алексинцу од извесног Јохана Апела коме је био потребан угаљ па је са локалним лекаром Ђорђем Димитријевићем 1883. год. затражио и добио повластицу „Краљевац“, да на површини од 950 ха могу да испитују и експлоатишу рудно благо. 1887. год добијају нову повластицу (Нови Краљевац) за експлоатацију на површини од 1.210 ха, да би 1902. год. продали рудник белгијском инежењеру Емилу Фроману а након три године, Алексиначки рудник постаје велики српски угљенокоп.

Алексинац заузима значајно место и у образовању. Прва Учитељска школа основана је 10. 02. 1896. год.

и представљала је камен темељац описмењавања у Србији а 1972. год. постаје надалеко чувена Педагошка академија. Године 1993. мења назив у Вишу школу за образовање васпитача а од 2007. год. постаје Висока школа за васпитаче струковних студија, све у складу са новим прописима. Највећи допринос у образовању дала је гимназија, основана 1865. год. и многи њени бивши ученици постали су угледне и познате личности у области културног, научног и политичког живота.

Судство у Алексинцу, датира од 1833. год. када је одлуком Кнеза Милоша основан Нахијски суд који је радио једно краће време. Окружни суд под називом Исправничество Алексиначко окружија Бањског формиран је 1836. год. Уставом од 1838. год. када су судови у Србији постали независни од управне власти а Окружни суд у Алексинцу, судио је и за тежа кривична дела за територије данашње општине Алексинац, Сокобања и Ражањ.

Кроз ову историју и историју околине Алексинца, правнике је провео историчар Зоран Стојановић приликом обиласка Цркве „Света Тројица“- Вронски у Горњем Адровцу, Манастира „Св.Богородица“ у Ђунису, Манастира „Св.Роман“ код Прасковча и места чувене „Делиградске битке“.

Дочек 150 учесника сусрета био је у згради СО Алексинац. Учеснике су поздравили у име Организационог одбора Зорица Митровић, у име СО Алексинац председник Ненад Станковић, у име Општинског суда председник Плана Ракоњац и ОЈТ Иван Станојевић у име Тужилаштва.

Након обиласка општинских знаменитости, уследио је одлазак у Сокобању. Свечана вечера је одржана у Хотелу „Марко Поло“уз музику локалне групе „Град“. Идеја за маскоту „Школско звоно“ потекла је од Организационог одбора из Алексинца тако да се звоно преноси наредном организатору сусрета.

За незабораван провод гостију, побринуо се Организациони одбор у саставу: Зорица Митровић, Радица Вучковић, Љиљана Павловић, Славица Милошевић и Драгана Милетић.

КЛАДОВО 2008.

Кладово је град-варошица на лепом плавом Дунаву. Налази се на крајњем североистоку Србије на 933 км десне обале Дунава, и убраја се у старе градове Подунавља. Општина има око 25.000 становника а сам град Кладово око 7.000 становника. Становништво се претежно бави пољопривредом, и већина је на раду у иностранству, Данској, Шведској и Аустрији. Дунав је, како то ми кажемо "наше српско море,, како је то писао С. Ј. Стојковић из Београда у својим белешкама.

Дунавом се од Београда до Кладова путује копном и воденим путем па се тако пролази кроз Ђердапску клисуру „бисер Дунава", где се налази позната „Трајанова табла" са натписом на латинском, која се може видети само са Дунава. Како би омогућио пребацивање својих легија и припремио се за поход против дечанског краља Децибала, римски император Трајан је наредио да се кроз Ђердапску клисуру направи-изгради копнени пут VIA TRAJANA.

Хидроелектрана Ђердап 1 је изграђена у периоду од 1964. до 1972. када је званично пуштена у рад. Заједно са Румунском страном изграђена је по једна електрана, бродска преводница и по 7 преливних поља. У елекртани је на свакој страни монтирано по шест агрегата са по 190 MWA са Капламовим турбинама чији пречник радног кола износи 9,5 метара.

Сваки добронамерни путник или туриста који дође у Кладово, може да обиђе најпознатији споменик из периода турске владавине тврђаву „Фетислам" - капије мира. Трајанов мост који је био

први стални мост преко Дунава и спајао горњу мезију и Дакију тј. Данашњу Румунију и Србију, а подигнут је у приоду од 103-105 године, по наредби римског цара Трајана. Остаци Трајановог моста могу се видети на 5 км од Кладова. На 2.км од Брзе Паланке а 23км од Кладова налази се прелепи водопад „Бледерија“ као изузетна атракција нетакнуте природе.

У самом центру града налази се археолошки музеј Ђердап отворен 1996. године и који чува сведочанства о културним праисторискim, римским и средњовековним предметима који су нађени подизањем нивоа Дунава, а као заштита археологије.

Сусрет правника одржан је у Кладову 31. маја 2008. године, где се окупило 87 колегиница и колега генерације 52 и млађе у сали ХЕ “Ђердап”. Ту је одржан свечани дочек на уобичајени начин - хлебом и сољу, које су послужили млади у традиционалној влашкој ношњи.

Из Текије учесници су се провозали до Трајанове табле и Диоклецијанове статуе која је уклесана у стену на Румунској страни.

Свечана вечера одржана је у хотелу “Ђердап“ у Кладову где нас је све увеселавала хотелска музика, све до касних сати. Преноћиште је било обезбеђено у самом хотелу. Учесници су сутрадан (недеља) напустили Кладово око 11 часова.

Организациони одбор је био у саставу: Александар - Аца Брндушојевић, Зринка Фируловић, Михајло-Мића Поповић, Данило-Дача Михајловић, Радица Вучковић.

БРУС 2009.

Општина Брус – се простире у централном и југоисточном делу Републике Србије. Цела територија се налази на Копаоничком масиву, захватајући територију источног дела Копаоника, од највишег врха, Панчићевог врха 2017 метара надморске висине до најнижег предела села Златари са 335 метара надморске висине. Територија општине захвата 605 km^2 на којој живи 17.000 становника у 58 насељених места. Са суседним општинама повезана је добром мрежом регионалних и локалних путева.

Планински пашњаци, простране четинарске шуме, обилне воде: изворске, текуће, минералне, изузетни климатски услови за развој летњег а посебно зимског туризма (снежни покривач траје 159 дана у години и 200 сунчаних дана у години), услови су да се у последњих 20 година у општини Брус снажно развија туризам.

Брус је данас модеран градић са око 6.000 становника. То је градић на две реке и три нивоа. За ваздушну бању проглашен је 1934. године заједно са Ивањицом. Смештен је у долини реке Расине и Грашевачке реке на 420 метара надморске висине.

Брус има многобројне културно историјске споменике: црква ‘’Св. Петка” из V века која се налази на Дубу у селу Мала Врбница; црква ‘’Св.Петка” из XII века која се налази у Малој Грабовници; Манастир ‘’Лепенац” из XVI века који се налази у селу Лепенцу на десној страни од реке Расине на 5 km од Бруса а посвећен је Св. Стефану; Манастир ‘’Стрмац” је направљен 1313. године, који је срушен од стране освајача да би 1865. године био поново изграђен; црква ‘’Св. Преображења” чија је изградња започела 1833. године, која се сматра годином оснивања општине Брус, а завршена је 1836. године уз помоћ Милоша Обреновића; Црква слави 19. августа Св. Преображење Господње; Копаоничко Метоће настало је у III веку, оно је најстарије светилиште општине Брус које се празникује 03. јула, смештено у нетакнутој природи на литицама Копаоника са источне стране; Манастир ‘’Милентија” за који се претпоставаља да је подигнут 1430. године, а од кога су остале само рушевине, које су под заштитом Републике Србије; ‘’Козник”, средњовековни град, удаљен од Бруса 9 km.

У Бруској општини се сваке године славе Дани Преображења, Дани Боровница, Сабор Фрулаша, Дани Метоћа.

10.СУСРЕТ ПРАВНИКА (Брус, 23.маі 2009.)

Брус је општина позната по сеоском туризму, по спортском туризму, по лову и риболову на вештачком језеру ‘’Ћелије’’ које се налази у селу Златари.

Последњих године Брус је добио нови изглед, уређене су фасаде, поплочане улице, направљена су нова шеталишта, посебно је извршена поправка базена олимпијских размера, уређена је бања са минералном водом.

Брус је изнедрио велики број учених људи: познатих лекара, професора на факултетима, економиста, правника, инжињера различитих профила, али велики број тих учених људи су напустили Републику Србију и живе и раде у Канади, Америци, Немачкој, Швајцарској, Аустралији ...

Сусрети правника нишког Правног факултета одржани су 23. 05. 2009. године и окупили су око 100 учесника.

Дочек правника је одржан у Културном центру општине Брус. По старинском обичају гости су дочекани уз погачу и со. У биоскопској сали Културног центра, госте су поздравили Милисављевић Љубинка и председник општине Брус, Зоран Шљивић. Након тога, културно уметничко друштво ‘’Копаоник’’ приредило је пригодинеан програм добродошлице за госте правнике нишког Правног факултета.

С обзиром да је велики број гостију изразио жељу да

се направи излет на Копаоник, у биоскопској сали су приказане знаменитости Бруса, како се не би обилазиле. По приказивању тих знаменитости у холу Културног центра приређен је коктел. Након тога, уследио је обилазак Цркве ‘’Св. Преображења’’ у Брусу, а потом се кренуло на излет на Копаоник. У повратку, учесници су обишли Туристички центар “Брзеће”.

У вечерњим сатима приређена је забава са вечером у хотелу ‘’Звезда’’ и на тој вечери било је присутно око 100 правника нишког Правног факултета. У повратку група из Ниша обишла је “Ђавољу варош”.

Организациони одбор чинили су: Љубинка Милисављевић, Милка Гочманац, и Радољуб Јањић.

НИШ 2010.

Ниш је био организатор сусрета који је одржан 29. и 30. маја 2010. године, када је Правни факултет обележавао јубилеј – 50 година од оснивања и рада.

Сусрет је окупио 96 учесника који су својим присуством дали допринос обележавању јубилеја. Првог дана организовано је окупљање испред амфитеатра а потом у амфитеатру. Амфитеатар има посебан значај за све генерације студената јер је то место на коме се по први пут сусрећу са својим професорима, асистентима, колегиницама и колегама.

Након поздравне речи декана Предрага Димитријевића и представника организатора сусрета Љубивоја Славковића, приређен је коктел у фоајеу испред амфитеатра. Посебан печат је дала изложба фотографија са претходних сусрета и студентских дана.

Присутни су се подсетили студентских дана, дружења, активности на факултету у студенској организацији и другим облицима организовања.

Разгледање града и слободно време је било предвиђено у поподневним часовима а увече је уследило

дружење у свима познатом хотелу „Парк“ до касно у ноћ. Треба напоменити да се на сваком сусрету одређује организатор наредног и то на један специфичан начин што се врши пријављивање, а потом гласа и који предлог добије највећи број гласова он је и организатор сусрета следеће године. Од сусрета у Алексинцу, организатор је увео да се наредном предаје звоно и које се чува до следеће године, које се даље предаје новом организатору.

За недељу 30. 05. 2010. године за 9,оо часова заказано је окупљање испред студентске мензе Студентског дома „Добрила Стамболић“, а потом се са боновима отишло на заједнички доручак. Ово је још једно подсећање на студентске дане. За све присутне на сусрету организован је туристички обилазак Ћеле Куле, Народног музеја, Медијане, Чегра и Тврђаве и у поподневним сатима завршен је сусрет.

За организацију сусрета побринули су се: Љубивоје Славковић, Снежана Барац, Радица Вучковић, Светлана Џаковић, Радомир Јоцић, Небојша Петровић, Драган Филиповић, Иван Миланов, Иван Милутиновић и Дракча Илић.

КРУШЕВАЦ 2011.

Подаци о граду Крушевцу изнети су у делу фото-монографије који је посвећен сусрету правника одржаном 2002. године.

После девет године, Крушевац је поново кандидован за домаћина сусрета, за 2011. годину. Била је жеља да се покажу и друге знаменитости Крушевца и околине. Сусрет правника одржан је 14. и 15. маја 2011. године .

Иако је мај месец познат по кишама тог 14. маја 2011. године дан је био прелеп и сунчан. Одмах по пријему

гостију у згради Скупштине општине и поздравног говора Председника општине Крушевац Драгана Јовановића, учесници су обишли Народни музеј, цркву Лазарицу, кулу Цара Лазара, и споменик Косовским јунацима.

Затим се кренуло аутобусом на Јастребац где је на самом врху у Планинарском дому, власништво ЈП„Србија шуме“ био заказан ловачки ручак. Госте су још у аутобусу забављала два музичара, слична онима из филма „Ко то тамо пева“ и подигли

ГО

су расположење до врхунца. На крају пута учеснике је дочекала оаза зеленила листопадног дрвећа планине Јастребац, са цврkутом птичица и јастребова по којима је планина добила име. Док је трајао ручак у

Планинарском дому, неки су јели а неки певали, тако да су звуци песме и музике одзвањали планином. Играло се и на пољани испред дома, док су сунчани зраци, потоци који жуборе и сенке шумовитог Јастребца чиниле ове сусрете незаборавним. Најзад музика креће испред, а колегинице и колеге загрљени певају из свег гласа и не заустављају се. Стиче се утисак да им се не враћа у Крушевац. Међутим, весељу никад краја. Оно се наставља у хотелу „Рубин“. Нико није уморан и поново музика, игра и песма, уз пиће за срећан почетак и све изнова до фајронта. Нишлије одлазе минибусом за Рибарску бању на преноћиште, а сутрадан завршавају дружење.

Сусрете је организовао одбор у саставу: Зорица Савић-Николић, Зора Лисинац, Радмила Дамјановић, Небојша Савковић, Мирјана Арсић, Вера Видојевић и Раде Петронијевић.

СУРДУЛИЦА 2012.

Сурдулица прелеп град на југу Србије, налази се у источном делу Масуричке котлине, с обе стране реке Врле, десне притоке Јужне Мораве. Сурдулица је смештена у котлини, окружена планинама Чемерник, Варденик и Кукавица. Путем који вијуга између планина Чемерник и Варденик стиже се на Власинско језеро које је на надморској висини од 1.230 метара. Власинско језеро са својим природним лепотама и нетактнутом природом привлачна је туристичка дестинација за све током читаве године.

Општина Сурдулица има 22.190 становника, обухвата 628 км2 на надморској висини од 355 до 1.876 метара, има 41 насеље. Само насеље Сурдулица има 13.000 становника.

Током Првог светског рата Сурдулица је постала чувена као «Сурдулица српска костурница« због масакра цивилног становништва од стране Бугара. У Сурдулици је тада убијено око 20.000 највиђенијих Срба.

За време НАТО-вог бомбардовања у граду је уништено 700 зграда укључујући ту и болницу “ Санаторијум”, градски водовод, школу “J. J. Змај”, а погинуло је 35 људи.

Сурдулица је широм Србије позната по манифестацији “Власинско лето”, предтакмичењу дувачких оркестара југоисточне Србије, која је, после “Ехит”-а,

најмасовнија јулска манифестација у Србији.

Сусрет правника нишког Правног факултета одржан је маја месеца 2012. године у Сурдулици. Свечани дочек је био организован у згради СО Сурдулица. Испред зграде општине учеснике је дочекала фолклорна група пионира која је извела игре из сурдуличког краја. Присутне је најпре поздравила председник организационог одбора Биљана Маринковић а председник општине Новица Тончев је свима пожелео добродошлицу и пријатан боравак у Сурдулици.

Дружење је настављено обиласком Власинског језера и власинских хидроелектрана.

Потом је посећена Спомен костурница која је поново изграђена у дворишту Средње техничке школе „Никола Тесла". Правници су имали прилику да чују предавање историчара Рајке Дојчиновић.

Правници су затим положили цвеће испред споменика жртвама НАТО агресије 1999. године.

Дружење је настављено свечаном вечером у ресторану хотела „Србија" који се налази у самом центру града. Присутне је забављао локални музичи бенд „Juke box". Током вечери Драган Станковић, истакнути глумац позоришта „Бора Станковић" из Врања, извео је за све присутне Миткетов монолог из чувене „Коштане" а музичке мотиве југа Србије својим предивним гласом дочарала је колегиница Сунчица Цветковић. Дружење правника је уз песму и игру настављено до раних јутарњих часова.

Организациони одбор сусрета су чинили: Биљана Маринковић, Дракча Илић, Весна Војислављевић, Бранко Маринковић, Миљана Војисављевић и Сања Стојковић.

ЈАГОДИНА 2013.

Град Јагодина се први пут помиње 1399. године у извештају Кнегиње Милице и њених синова упућеном Дубровачкој републици. Град је добио назив по крчмарици Јагоди која је дању служила госте, а ноћу била вођа разбојничке дружине, која је пљачкала караване на цариградском друму. Град је променио име 1946. године и до 1974. године звао се Светозарево по револуционару Светозару Марковићу. Од 1974. године град се опет зове Јагодина. По попису из 2011. године имао је 37.300 становника.

Јагодина је позната као туристички центар са великим бројем културних, забавних, али и едукативних манифестација. Центар тих збивања је излетиште „Ђурђево брдо“. Има аква парк, ЗОО врт, „Музеј воштаних фигура“, „Звичајни музеј“ као и „Музеј наивне уметности“. У граду постоји пет основних школа, гимназија, музичка школа, школски центар, педагошки факултет и више издвојених одељења факултета из Београда,

Крагујевца, Бора, Чачка и др.

У близини Јагодине је манастир „Јошаница“ посвећен Св. Николи, а саграђен је у 14. веку. На 10 км од Јагодине ка Рековцу је манастир „Ивковачки Прњавор“ посвећен рођењу Пресвете Богородице, подигнут отприлике када и манастир Јошаница. Град има 5 православних цркава.

Сусрет правника нишког Правног факултета одржан је 01. 06. 2013. године. Присуствовало му је 106 учесника. Свечани дочек је био у сали зграде СО Јагодине, а домаћин је била заменица градоначелника г-ђа Снежана Вукашиновић која је свима пожелела

добродошлицу и пријатан боравак у овом граду. Скупу се обратила и председница организационог одбора Драгица Јовановић са истим жељама.

Дружење је настављено обиласком манастира „Јошаница“, а стручни водич је дао кратак историјат манастира. По традицији, манастир је приредио „трпезу љубави“.

Учесници су потом посетили „Музеј наиве и маргиналне уметности“ основан 1960. године који је смештен у згради подигнутој 1929. године у прелепом јагодинском парку. Кустос музеја је дао кратак историјат ове установе и упознао присутне да музеј има 3.000 експоната и да су заступљена дела уметника из целог света.

Учесници су посетили и „Музеј воштаних фигура“. Овај музеј, као први музеј са таквим експонатима у Србији, отворен је 29. 04. 2008. године. У музеју је изложено 20 воштаних фигура, како историјских личности тако и савременика и оргинали оружја, копије књига, ратне заставе и др..

По лепом сунчаном дану, учесници су обишли аква парк, ЗОО врт и излетиште „Арачлијски поток“ што се све налазило на локацији „Ђурђево брдо“.

Дружење је настављено ручком са музиком у ресторану „Фонтана“ у Јагодини. Музичком групом је руководио г-дин Јовановић Радомир из Параћина. Дружење се завршило у раним јутарњим часовима.

Организациони одбор сусрета су чинили: Драгица Јовановић, Михајло Макић, Јеремија Ивановић, Мирослав Поповић и Тихомир Нешић.

КРАГУЈЕВАЦ 2014.

Град Крагујевац је четврти град по величин у Србији и седиште је Шумадијског округа. Налази се око 120 км јужно од Београда. По попису из 2011. године на територији града живи 179.417 становника, а у самом граду 150.835 становника.

Крагујевац је 1818. године постао престоница Кнежевине Србије, што је проузроковало бржи развој ове вароши. Тада је у Крагујевцу било седиште кнежеве канцеларије, као и општенародни суд. тада постављени Атанасије Теодоровић и Петар Радовановић, професори гимназије. Теодоровић је постављен и за првог ректора Лицеја, а надзор је поверен Димитрију Исаиловићу. На Лицеју се изучавала општа историја, математика, статистика, немачки језик и цртање. Прва генерација је бројала 16 полазника, а већ друге године, уписано је преко 30 ученика. Године 1840. отворено је Правно одељење,

Хатишерифом из 1830. године Србија је добила аутономију и Крагујевац је почео да се изграђује као центар друштвеног, политичког и културног живота. За то време подигнути су "Кнежев конак", "Конак кнегиње Љубице", као и "Амицин конак", који данас представљају историјске споменике. Године 1833. основана је прва гимназија у Србији, а две године касније отворен је Књажевско-српски театар, на челу са управником Јоакимом Вујићем. Исте, 1835. године отворена је и прва апотека, а годину дана касније и војна болница.

При крају прве владавине кнеза Милоша Обреновића, у Крагујевцу је 1838. године основана прва виша школа у Србији – Лицеј. За прве професоре су које представља претечу Правног факултета, а први професори права били су Јован Стерија Поповић и Игњат Станимировић. После доношења одлуке 1841. године да се престоница пресели у Београд, и Лицеј је премештен у нову Престоницу.

Данас је Крагујевац значајан привредни, културни, образовни и здравствени центар Шумадије, Поморавља и суседних региона. У овом шумадијском граду се налазе фабрике оружја, камиона, аутомобила и намештаја.

У Крагујевцу данас ради 18 основних и 12 средњих школа, а од 1976. године Крагујевац је и универзитетски град са Универзитетом у Крагујевцу у оквиру кога је 12 факултета.

Крагујевац је и значајан центар здравства, са више здравствених установа, које по свом значају и функцији представљају стуб организовања здравствене заштите у Србији. У Клиничком центру Крагујевац запослено је око 3.000 медицинског и другог особља, од тога 700 лекара, међу којима су половина специјалисти, а око 50 њих су доктори наука, који представљају кадровски потенцијал укључен у наставу Медицинског факултета у Крагујевцу.

Историјски споменици, од значаја за туризам у овом граду су: "Стара црква", "Задужбина Кнеза Милоша", "Амицин конак", "Књажевско-српски театар", "Стара скупштина", "Спомен парк крагујевачки октобар" – спомен комплекс, подигнут у знак сећања на недужне жртве Другог светског рата, током кога је у Крагујевцу стрељано око 3.000 Крагујевчана, међу којима је било око 300 крагујевачких ученика.

Пријем учесника сусрета 10. маја 2014. године одржан је у ресторану "Панорама" хотела "Крагујевац", где је учеснике поздравила Мирјана Вулић. Након пријема, учесници су отишли у организовани обилазак манастира "Врањевшница", који се налази на територији општине Горњи Милановац. По повратку из манастира учесници сусрета су имали прилику да обиђу спомен парк у Шумарицама. Слободно време до вечере искоришћено је да се обиђу и остале знаменитости шумадијске престонице.

Свечана вечера је одржана у хотелу "Крагујевац".

Другог дана сусрета, учесници су обишли "Кнежев конак", "Конак кнегиње Љубице", као и "Стару скупштину". Сусрети су завршени ручком у широко познатој кафани "Библиотека код Милутина".

Сусретима у Крагујевцу је присуствовало је око 80 бивших студената Правног факултета у Нишу.

У организационом одбору за одржавање сусрета правника биле су Мирјана Вулић и Љубинка Јанићијевић.

ИРИГ 2015.

Ириг, престоница Фрушке Горе, има око 4000 становника, а цела општина са бањом Врдник, негде око 12.000 становника. Ириг је познат по манастирима на својој територији, па се још зове "Света Фрушка Гора". На територији општине Ириг су манастири: "Мала Ремета", "Јазак", "Сремска Раваница-Врдник", "Ново Хопово", "Старо Хопово", "Гргетег", "Крушедол" и "Велика Ремета".

У Иригу се налази прва српска читаоница. Она је основана 1841. године. Читаоницу је основао крушедолски архимандрит Димитрије.

Од верских објеката истичу се:

Манастир "Ново Хопово", чији је оснивач Стефан Драгутин, а познат је и по боравку Доситеја Обрадовића који је из манастира "Ново Хопово" кренуо у свет. Први писани помен манастира је из 1451. године.

Вазнесењу Господњем. Од тог доба, манастир "Врдник" почиње да се зове и "Раваница". Оснивање манастира "Мала Ремета" везује се за српског краља Драгутина. Манастир је основан негде око 1243. године.

На Иришком венцу налази се и споменик "Пробој сремског фронта". То је највећи споменик на Фрушкој Гори, а доминантна локација је изабрана са разлогом, како би се обелиск, симбол слободе и отпора, могао видети са прилаза Иришком венцу.

У близини манастира "Врдник" је и хотел "Термал", као јединствена ваздушна бања са надалеко познатом водом и највећим бројем сунчаних сати у Војводини, идеално место за опоравак и уживање.

Манастир "Врдник" – "Сремска Раваница" обновили су монаси избегли из манастира "Раваниче" из Србије 1897. Из Сент Андреје спустили се у Срем и након обнављања порушеног и запуштеног манастира "Врдник" ту су положили тело светог кнеза Лазара у цркву, коју су, за успомену на стару Раваницу, посветили

Традиционални сусрет правника Правног факултета из Ниша одржан је 15. 16. и 17. маја 2015. године, и по први пут је трајао три дана. Сусрету је присуствовало око 90 учесника.

По доласку у Ириг, 15. мај 2015. године, учесници су смештени на три локације: Планинарски дом-Ириг, Планинарски дом-Змајевац и приватни смештај у бањи Врдник.

Дочек колега је био у Туристичкој организацији општине Ириг, у сремском подруму, уз сремске тамбураше, фрушкогорско вино и мезетлук.

Другог дана сусрета, пре обиласка манастира учесници су били гости Прве српске читаонице. Поздравну реч дали су заменик председника општине Ириг Бора Иванић и Вера Новковић, директор Прве српске читаонице. У музичком делу учесници су имали прилику да чују магистра клавира Луку Николића.

Трећег дана сусрета организована је посета Сремским Карловцима и Стражилову.

Организациони одбор чинили су: Бора Иванић, Гордан Бајић, Раде Цолић, Здравко Јелић, Тихомир Стојаковић, Сава Јојић, Стевица Јовановић, Дракча Илић, Никола Дукић и Зоран Митић.

КРАЉЕВО 2016.

Краљево је град у централном делу Србије, који лежи у пространој долини на две реке, Ибру и Западној Морави, а окружен је планинским венцима Столова, Гоча, Котленика, Гледићких планина, Жељина, Чемерна и Радочела. Овај град са околином има богату прошлост. Овде је створена прва српска држава, крунисан је први српски краљ из лозе Немањића, написане су прве српске књиге, отворена прва српска болница и прва школа.. Град је кроз векове мењао имена; звао се Рудопоље, Карановац, Ранковићево, али је на крају остало име које му је по указу краља Милана Обреновића дато и које му одувек најбоље пристаје - Краљево. Краљево је препознатљиво по широком градском тргу на којем доминира споменик Српским ратницима којег у нашем граду зову Милутин.

Препознатљиви краљевачки дух створио је плодно тло за развој уметности. Од глумаца Марка Николића, Небојше Дугалића, Ивана Бекјарева, Александра Срећковића-Кубуре, Лидије Вукићевић и Драгане Варагић, преко рок музичара браће Јелића (Ју Група), Лазара Ристовског (легендарни клавијатуриста Бјелог думета), Слободана Стојановића - Кепе (бубњар Смака), писаца Горана Петровића, Дејана Алексића, Милоја Радовића и Драгише Грбовића, све до легенди народне музике Предрага Живковића –Тозовца, Лепе Лукић, Новице Негословића, Снежане Ђуришић, и Весне Змијанац. Једноставно Краљево је град где се вековима и годинама уметност ствара.

Град Краљево је окружен многобројним природним лепотама, културним и историјским споменицима. У непосредној близини Краљева налази се велики број термалних извора, па је Краљево окружено многим бањама: Матарушка, Богутовачка, Сирчанска, а драгуљ међу њима је Врњачка бања.

У Ибарској долини векова на само двадесетак километара од Краљева, на пола пута од Манастира Жиче и Студенице налази се најбоље очувана средњовековна тврђава-"Маглич". Смештена је на високој стени која доминира Ибарском долином. Поглед са дебелих зидина Маглича једноставно одузима дах, али је ипак његова мистериозност најаче оружје са којим осваја туристе.

Краљево је окружено многим српским средњовековним манастирима, од којих су најзначајнији Студеница, Жича, Света Петка, Градац и други. Манастир Студеница је један од најстаријих и највећих српских средњовековних манастира. Задужбина је великог жупана Стефана Немање, утемељивача српске државе и родоначелника моћне владарске династије Немањића. Под старатељством његовог сина Саве који је био игуман манастира и први српски епископ, Студеница постаје културни, духовни и медицински центар средњовековне Србије. Овај манастир је од 1986. године под заштитом УНЕСКО-а.

Манастир Жича је задужбина Стефана Првовенчаног у којој се и крунисао за краља 1217. године. За

овај манастир везана је прича о крунисању седам Немањићких краљева. Предање каже да су након сваког крунисања на манастиру отварана нова врата како би краљ кроз њих могао да изађе и да су одмах затим зазиђивана. Отуда је назив седмоврата Жича.

Ништа мање није позната и прича о романтичном поступку цара Уроша који је својој невести Јелени Анжујској (ктиторка манастира Градац) како би учинио лепшу земљу у коју је дошла из приморских крајева, читаву Ибарску долину засадио јоргованима, који и данас трају.

Краљево је окружено прелепим селима која су створена за оне који желе да градску вреву и свакодневни напор урбаног живота замене тишином, нетакнутом природом и домаћим специјалитетима. Од многобројних села познатих по развоју сеоског туризма су Рудно, Богутовац, Лопатница и друга.

Сусрет правника одржан је 22-24. 04. 2016. године. Сусрету је присуствовало 76 бивших студената правног факултета у Нишу. Дочек колега био је у хотелу Техноград, где су гости били смештени и где је одржана свечана вечера. У току боравка у Краљеву госте је у просторијама скупштине града примио градончелник Томислав Илић и уз пристојну закуску пожелео им леп боравак и провод у граду на Ибру.

Након тога гости су обишли и упознали се са лепотама града, посетили музеј духовног центра „Св. Николај Велимировић“ и манастир “Жичу”. Дружење и вечера били су ресторану Железничар, а свечана вечера у хотелу Техноград у прелепој и раскошној сали уз песму многобројне специјалитете и прелепе звуке бенда „Трифке“. Певало се и играло до зоре.

У недељу 24. 04.2016 године Краљевчани су се растали са колегама из целе Србије са обећањем да се следеће године дружимо у Сјеници.

Домаћини овог сусрета у Краљеву били су Мира Пешовић, пок. Предраг Матић и Урош Матић.

СЈЕНИЦА 2017.

Сјеница се налази на западу Рашке области или Санџака. Налази се на путу Нови Пазар - Сјеница - Нова Варош који спаја Ибарску магистралу са Златиборском магистралом. Општини припада највећи део Сјеничко-пештерске висоравни. Површина општине је 1056 km². Као посебне природно-географске целине истичу се Пештерска висораван и Сјеничка котлина Просечна надморска висина Пештерске висоравни је између 1.100 и 1.200 m. У насељу Сјеница живи 10.578 пунолетних становника.

Сјеница је и у Европи позната као веома хладан крај, па се у зимским данима често убраја у најхладнија места Европе.

Сјеница се први пут помиње 1253. године у повељи краља Уроша Немањића. У сјеничком крају се налази место Царичина где је био летњиковац царице Јелене, жене цара Душана Силног. Средином 19. века, Сјеница је почела да добија на значају као место у којем су често боравили тадашњи новопазарски кајмаками и санџакбегови.

На почетку Првог балканског рата у јесен 1912. године, подручје Сјеничког санџака ослободиле су војске Србије и Црне Горе. Град Сјеница ослобођен је 24. 10. 1912. од стране српске војске.

Од познатијих привредних организација ту су: Фабрика латекса и женске модне конфекције „Санатекс, „Весна“, Рудник угља „Штаваљ“, Пољопривредно-шумарски комбинат „Пештер“ који се бави ратарском и сточарском производњом, откупом пољопривредних производа. У Сјеници се производи веома укусан и цењен „сјенички“ сир и качкаваљ.

У Сјеници постоје две основне школе и две средње (гимназија и техничка).

Сусрет правника у Сјеници одржан је у периоду од 19. до 21. маја 2017. године. На сусретима је било око 90 учесника који су били смештени у угоститељским објектима „Лане“ и „Борићи“.

Највећа група учесника допутовала је аутобусом. Та група је у доласку посетила Нови Пазар, Петрову цркву и Ђурђеве Ступове.

Прве вечери организатор је приредио дружење учесника у хотелу „Борићи“.

Сутрадан, у хотелу „Лане“ у Сјеници госте је поздравио Хазбо Мујовић председник општине, а организатор сусрета Љубивоје Славковић надахнуто је говорио. Присутнима се обратио и колега Србољуб Стефановић.

Затим је посећена џамија у Сјеници која је тада била у реновирању.

Сви придошли посебно су се радовали обиласку Резервата „Увац“ где су се поред вожње чамцима по кањону Увац, дивили предивном погледу на лет белоглавих супова и обишли “ Ледену пећину”.

Свечана вечера и забава до јутра била је у хотелу „Лане“ где их је, као и прве вечери забављао локални оркестар.

У повратку правници су посетили манастир „Сопоћани“ врело реке Рашке и манастир Грачаница.

Организациони одбор чинили су: Љубивоје Славковић, Светлана Ристић и Дракча Илић.

ЛОЗНИЦА 2018.

Град Лозница налази се на западу Србије у Мачванском управном округу. Простире се на површини од 612 км2 на северном ободу Динарских планина, са планинама: Цер, Иверак, Гучево и Борања. Између ових планина и реке Дрине простире се плодна равница. Притоке реке Дрине са десне стране су реке Јадар и Лешница. Град Лозница се налази на надморској висини од 142 метра.

Град Лозница је по попису из 2011. године имао 79.327 становника од чега је у самом граду живело 19.212 становника, а са приградским насељима тај број се пење на око 40.000 становника.

Лозница је постојала у периоду од 900. до 300. године пре нове ере, када су је насељавали Илири, а у време Римског царства постојало је насеље AD Drinum.

Лозница је име добила по виновој лози и бројним виноградима којих данас нема. У новије време, од доласка Словена, Лозница се помиње у повељи Краља Милутина у 14. веку, а као паланка 1717. године. Указом Кнеза Михаила 16. 06. 1866. године Лозница је добила званично Статус вароши, а тај датум се слави као Дан Града Лознице.

Кроз историју је Лозница претрпела велика разарања и страдања становништва. У Првом српском устанку десио се бој на Лозници 1810. године који је опевао слепи гуслар Филип Вишњић. У Првом светском рату, Лозница је претрпела велика разарања и људске жртве јер се налазила на главном правцу кретања аустроугарске војске у време Церске битке.

У току Другог светског рата Лозница је под командом потпуковника Југословенске војске Веселина Мисите ослобођена од Немаца 31. 08. 1941. године. То је била прва слободна територија у окупираној Европи. Тај устанак је угушен у крви. Немци су за одмазду у октобру 1941. године у селу Драгинац стрељали око 2.900 невиних лица.

Од 1953. године до 1957. године изграђена је фабрика „Вискоза“ која је пред своје гашење 90-их године прошлог века имала преко 10.000 запослених. У то време је у Лозници било запослено преко 24.000 људи. Данас град Лозница има запослених 20.000 у око 790 малих и средњих предузећа и у великом броју предузетничких радњи.

Лозница је кроз историју изнедрила много значајних личности. Најпознатији су: Вук Караџић, Војвода Анта Богићевић, Академик Јован Цвијић, Мића Поповић, Поп Влада Зечевић, Александар Саша Петровић, академик Светислав Божић...

Од културних установа на подручју града постоје: Музеј Јадра, КУД Вук Караџић са галеријом Мима Караџић, Галерија Мића Поповић, Библиотека Вук Караџић.

Манастири у околини Лознице: Троноша, где се учио

писмености Вук Караџић, манастир Чокешина и манастир Петковица.

Од туристичких дестинација најпознатија је Бања Ковиљача са познатим рестораном Курсалом, и са парком који је један од најлепших не само у Србији већ и у Европи. Поред Бање Ковиљаче туристи масовно посећују и Тршић, родно место Вука Караџића, као и манастир Троношу. На реци Дрини која је једна од најчистијих европских рерка налази се туристички комплекс Сунчана река, а у близини манастира Троноша налази се и Троношки вајати-етно село, као и још неколико на обронцима Гучева.

Сусрет правника Правног факултета у Нишу одржан је у Лозници 16-18 маја 2018. године. У овом сусрету учествовало је око 100 бивших студената Правног факултета у Нишу. Скоро сви учесници били су смештени у туристичком комплексу „Сунчана река", у Бањи Ковиљачи, на обали реке Дрине, док је мањи број био смештен у Бањи Ковиљачи.

Првог дана сусрета, учесници су дочекани у „Сунчаној реци" и пошто су се сместили у бунгаловима и кућама овог комплекса, настављено је дружење у ресторану комплекса уз музику коју је обезбедио ресторан.

Другог дана дружења, 17. маја, учесници су били гости у Скупштини града где им се обратио заменик градоначелника Др Дивнић Радован који их је упознао са Лозницом.

Потом су се учесници упутили у „Музеј Јадра" где су се упознали са историјом овог краја, а након тога учесници сусрета су посетили „Тршић", културни центар и кућу Вука Караџића. Учесници сусрета су посетили манастир „Троношу" где су се упознали са историјом ове светиње, а потом су се окрепили уз пиће и хладно предјело у етно селу „Троношки вајати".

Увече другог дана била је свечана вечера у ресторану туристичког центра Сунчана река. Свечана вечера је прошла у веселом расположењу учесника сусрета које је забављао оркестар.

Трећег дана сусрета, у недељу 18. маја учесници су пре подне обишли подземни град Карађорђевића у Малом Зворнику а потом и парк у Бањи Ковиљачи и после тога су отпутовали за Ниш.

Организациони одбор: Миливоје Красавац, Драган Репић и Стана Дражић.

ПИРОТ 2019.

Пирот лежи између два велика града међаша, Ниша и Софије. Са географског аспекта подручје општине Пирот окружено је са севера и североистока Старом планином, чији је највиши врх Мицор (2.169м надморске висине), а јужни и југозападни руб Пиротске котлине чине огранци Влашке и Суве планине, док северозапад Пиротске котлине окружују огранци Сврљишке планине.

Општина Пирот је једна од највећих општина по површини у Србији са 67.552 становника. У исто време Пирот је и седиште Пиротског округа, који обухвата четири општине.

Град је пролазећи кроз различите временске периоде, добијао различита имена, Turres (кула), Пиргос, Тхуриб, Момчилов град, Кале, Тврђава. Археолошким истраживањем средњег дела Пиротског града откривено је да је на том месту постојало насеље још пре 5.000 године.

У околини Пирота се налази велики број цркава и манастира, а поједини записи наводе да је након ослобођења од Турака пописано укупно 13 манастира и 72 цркве. Лепоте пиротског краја обухватају пределе нетакнуте природе и бројне кристално чисте изворе, водопаде, реке, планинске обронке.

Пирот је свакако најпознатији по ћилимима, пегланој кобасици и качкавању.

Пиротски ћилим плени својом лепотом, орнаментиком и бојом, а због своје велике вредности и богате орнаментике, ћилими су вековима красили домове. Највеће богатство пиротског ћилима су управо шаре и орнаментика која се на њима уткаје.

Качкаваљ је један од симбола Пирота и његове околине. Због своје специфичне ароме постао је познат широм света, а “Млекарска школа” у Пироту и данас чува и негује традицију прављења качкаваља ручном израдом.

Пиротска пеглана кобасица је врхунски специјалитет произведен од најквалитетнијег козијег, овчијег и јунећег меса, умешаног са зачинима. Пеглана мора бити љута или дискретно љута, јер је њена магија баш у љутини. Кобасица се суши на промаји. Током периода сушења, кобасице се свака два до три дана пеглају (најчешће флашом), након чега добију облик потковице.

Пирот је такође пун културних дешавања: Пиротско културно лето, Међународни фолклорни фестивал, мото скуп, скуп разних концерата како локалних, тако и веома популарних и познатих домаћих извођача. Можемо издвојити и јединствено светско такмичење у пегланој кобасици.

Пирот поседује доста објеката од културног значаја као што су: "Музеј Понишавња", "Стара кућа" или "Конак Малог Ристе", "Пазарска црква" или "Црква рођења Христовог", "Момчилов град", зграда Гимназије у Пироту. У околини Пирота се такође налазе објекти од културног значаја а међу њима најпознатији су, Погановски, Суковски манастир, Темачки манастир, црква Св. Петра и Павла у Рсовцима, и др.

Сусрет правника нишког Правног факултета одржан је у Пироту у трајању од три дана и то 17, 18. и 19. маја 2019. године.

Правници су дочекани од стране колега из Пирота 17. маја у преподневним сатима испред пиротске тврђаве, "Момчилов град", који су обишли а потом су посетили манастир св. Јована Богослслава у селу Поганову и

манастир у селу Сукову посвећен Успењу Пресвете Богородице.

Тог дана посећена је и Ћилимарска задруга где су се многи први пут срели са разбојем и традицијом ткања пиротког ћилима.

Сутрадан, 18. маја, приређен је пријем у Градској управи где је добродошлицу присутнима пожелео градоначелник града Пирота Владан Васић, а након тога организоване су посете "Музеју Понишавља" и "Млекарској школи".

Сусрети 2019. године завршени су 19. маја посетом грчком војничком гробљу, једином грчком војничком гробљу у Србији из Првог светског рата, као и обиласком манастира Св. Ђорђе у селу Темска.

У вечерњим сатима 17. и 18. маја за све присутне организована је вечера и дружење уз прикладан културно-уметнички програм. Правницима су се игром и песмом представили чланови КУД-а "Дом културе" у Пироту и глумац Народног позоришта Пирот, Алксандар Живковић.

На свечаној вечери 18. маја у Етно комплексу "Нишавска Долина" било је присутно 132 учесника из различитих градова Србије и града домаћина Пирота, а својим присуством ове сусрете увеличало је неколико професора Правног факултета у Нишу - декан др Горан Обрадовић, др Мирослав Лазић и др Небојша Раичевић.

Организациони одбор: Јасмина Видановић, Вања Живић и Дракча Илић.

СПИСАК СВИХ УЧЕСНИКА СУСРЕТА

Александровић Јасмина, Јагодина
Алексић Бранка, Ниш
Алексић Срђан, Ниш
Андрејевић Стеван, Ниш
Андрејић Гордана, Трстеник
Андрејић Светлана, Варварин
Анђелковић Милева, Ниш
Антић Душанка, Врање
Антић Ивона, Ниш
Аранђеловић Добрила, Ниш
Аранђеловић Зага, Београд
Аранђеловић Предраг, Ниш
Аранђеловић Снежана, Алексинац
Арсић Александра, Крушевац
Арсић Мирјана, Крушевац
Барац Снежана, Ниш
Бзенић Милош, Трстеник
Бзенић Сузана, Трстеник
Благојевић Војо, Добој
Богдановић Светлана, Кладово
Богојевић Драгана, Варварин
Богојевић Јасмина, Варварин
Божиловић Драган, Бабушница
Бојисављевић Светлана, Крушевац
Бојић Ранко, Јагодина
Брзаковић Драган, Алексинац
Брндушојевић Александар, Кладово
Булајић Јасенка, Прокупље
Бусарчевић Горан, Јагодина
Вандеровић Мирјана, Ниш
Вељовић Љиљана, Ниш
Веселиновић Жарица, Ниш
Видановић Драгана, Ниш
Видановић Јасмина, Пирот
Видојевић Вера, Крушевац
Војислављевић Весна, Сурдулица
Воларевић Богдан, Ниш
Вујисић Стана, Ниш
Вујић Јелена, Александровац
Вујошевић Стојанка, Ниш
Вукадиновић Зорица, Ниш
Вукас Данијела, Ниш
Вукмировић Виолета, Трстеник
Вукојичић Ана, Ниш
Вулић Мирјана, Крагујевац
Вучковић Оливера, Ниш
Вучковић Радица, Ниш
Гавриловић Слађана, Лесковац
Гајић Милун, Варварин
Гарић Родољуб, Ниш
Гашић Дејан, Ниш
Гочманац Милка, Брус
Дамњановић Радмила, Крушевац
Дељанин Злата, Крушевац
Денић Зоран, Лесковац
Деспотовић Горан, Брус
Деспотовић Стана, Лозница
Димитријевић Петар, Трстеник
Димић Јелена, Алексинац
Динић Слађана, Ниш
Догановић Предраг, Ниш
Дошеновић Гордана, Ниш
Дробњак Каја, Лесковац
Ђаковић Љиљана, Крушевац
Ђелић Петар, Крушевац
Ђокић Драгослав, Ниш
Ђокић Љиљана, Ниш
Ђорђевић Биљана, Ниш
Ђорђевић Влада, Ниш
Ђорђевић Дејан, Јагодина
Ђорђевић Драган, Ниш
Ђорђевић Марица, Алексинац
Ђорђевић Миљана, Ниш
Ђорђевић Нада, Ниш
Ђоровић Мирољуб, Соко Бања
Ђурђевић Славомир-Уча, Ниш
Ђурђић Војислав, Ниш
Ђурђић Мила, Ниш
Ђурић Верица, Неготин
Ђурић Гордана, Пирот
Ђурић Душан, Пирот
Ђурић Миле, Ниш
Ђурић Мирјана, Добој
Ђуровић Јелица, Крушевац
Ђушић Зоран, Лесковац
Ераковић Ана, Ниш
Ераковић Вера, Ниш
Ераковић Јагодина, Ниш
Ераковић Радивој, Лесковац
Ескић Љиљана, Бор
Живковић Драгана, Пирот
Живковић Љиљана, Ниш
Живковић Марица, Пирот
Живковић Негован, Пирот
Живковић Силвана, Ниш
Живковић Часлав, Зајечар
Захаријев Александар, Босилеград
Збиљић Мирјана, Трстеник
Здравковић Светлана, Алексинац
Зекић Богица, Београд

Златановић Гордана, Зајечар
Златковић Албертина, Пирот
Ибровић Ахмедин, Нови Пазар
Иванковић Миомир, Пирот
Ивановић Ивана, Крушевац
Ивановић Милан, Ниш
Ивић Мирјана, Београд
Илијев Добрила, Београд
Илић Анђелка, Ниш
Илић Дракча, Ниш
Илић Душица, Ниш
Илић Јелена, Ниш
Илић Михајло, Ниш
Илић Славица, Ниш
Илић-Милић Славица, Ниш
Јанић Радољунб, Брус
Јанићијевић Љубинка, Крагујевац
Јанковић Јелена, Ниш
Јањић Мирјана, Ниш
Јевтић Нада, Трстеник
Јевтић Раде, Крушевац
Јевтић Томислава, Крагујевац
Јевтић-Петковић Мирјана, Сврљиг
Јерин Едвард, Лесковац
Јеремић Драгана, Ћићевац
Јовановић Бранислав, Неготин
Јовановић Верица, Алексинац
Јовановић Виолета, Ниш
Јовановић Гордана, Ниш
Јовановић Гроздanka, Ниш
Јовановић Драгица, Јагодина
Јовановић Емилија, Ниш
Јовановић Јанковић Весна, Ниш
Јовановић Јеремија, Јагодина
Јовановић Југослав, Алексинац
Јовановић Марина, Алексинац
Јовановић Милијана, Ниш
Јовановић Радојка, Крушар
Јовановић Ружица, Неготин
Јовановић Сандра, Ниш
Јовановић Светлана, Ниш
Јовановић Слађана, Књажевац
Јовановић Снежана, Ниш
Јовановић Споменка, Краљево
Јовановић Срђан, Владичин Хан
Јовановић Срђан, Ниш
Јосифовић Силвана, Ниш
Јоцић Миодраг , Ниш
Јоцић Радомир, Ниш
Калајџић Јован, Параћин
Калинић Снежана, Ниш
Каличанин Гордана, Крагујевац
Киревска Радмила, Врање
Китановић Слободанка, Врање
Константиновић Наташа, Ниш
Косановић Гордана, Пожаревац
Костадиновић Зоран, Лесковац
Костић Љиљана, Крушевац
Костић Милутин, Крушевац
Красавац Миливоје, Лозница
Красић Биљана, Београд
Крстић Јасна, Ниш
Красић Зоран, Београд
Крстић Биљана, Ниш
Крстић Драгана, Ниш
Крстић Љубинка,Ћићевац
Крстић Слађана, Ниш
Кулић Роса, Београд
Лазић Мирослав, Ниш
Лазић Слободанка, Зајечар
Лакићевић Бисерка, Ниш
Лакићевић Градимирка, Крушевац
Лалић Милан, Велика Плана
Лекић Љиљана, Прокупље
Лепојевић Светлана, Бор
Лисинац Зора, Крушевац
Лукић Биљана , Варварин
Мадић Зорица, Ниш
Макић Михајло, Деспотовац
Максић Нада, Ниш
Манић Велика, Ниш
Манојловић Славољуб, Ниш
Манчић Мирослава, Јагодина
Маринковић Биљана, Сурдулица
Маринковић Бранко, Београд
Марјановић Славица, Врање
Марковић Боривоје , Крушевац
Марковић Љиљана , Лесковац
Марковић Ранко, Велика Плана
Марковић Снежана, Ражањ,
Матић Душан, Краљево,
Матић Предраг, Краљево
Матић Урош, Краљево
Менковић Блажа, Лесковац
Менковић Зорица, Лесковац
Миковић Јаворка, Краљево
Миланов Иван, Ниш
Миленковић Верица, Крушевац
Милетић Војислав, Алексинац,
Милетић Драгана, Алексинац
Милетић Драгана, Ниш
Милетић Милош, Ћиприја
Милетић Снежана, Соко Бања
Милисављевић Љубинка, Брус

Милић Маринковић Олгица, Ниш
Милић Нада, Алексинац
Милић Пенча, Велика Плана
Миловановић Сретен, Ниш
Милојевић Јелена, Варварин
Милојковић Слађана, Алексинац
Милојковић Споменка, Варварин
Милосављевић Данијела, Јагодина
Милосављевић Братислав, Неготин
Милосављевић Радица, Неготин
Милошевић Мирјана, Ниш
Милошевић Светлана, Ниш
Милошевић Славица, Алексинац
Милошевић Славољуб, Ниш
Милутиновић Вера, Јагодина
Милутиновић Иван, Ниш
Милутиновић Слободан, Ниш
Минић Миливоје, Бабушница
Мирковић Миленија, Ниш
Мирчић Ћирић Зора, Пирот
Митић Зоран, Бујановац
Митић Зоран, Ириг
Митић Мирјана, Сурдулица
Митић Радивоје, Ниш
Митровић Властимир , Ниш
Митровић Зорица, Алексинац
Митровић Иван, Алексинац
Митровић Миланка , Баточина
Митровић Радиша , Баточина
Митровић Тања, Алексинац
Михаиловић Данило, Кладово
Михајловић Вељко, Пожаревац
Михајловић Даница, Брус
Михајловић Томислав, Прокупље
Мишић Живојин, Пожаревац
Мишић Олга, Пожаревац
Младенови Мира, Крагујевац
Младеновић Драгана, Брус
Момчиловић Даница, Ниш
Негојевић Љиљана, Краљево
Недељковић Миланка, Ниш
Нешић Соња, Пирот
Нешић Тихомир, Јагодина
Николић Драган, Зајечар
Николић Драгана, Ниш
Николић Лидија, Лесковац
Николић Љубинка, Ниш
Николић Момирка, Ниш
Николић Стана, Зајечар
Ножица Гордан, Ниш
Обрадовић Павић, Ниш
Обрадовић Стадија, Брус
Орловић Бранкица, Ниш
Павић Мирјана, Варварин
Павловић Љиљана, Алексинац
Павловић Миодраг, Трстеник
Павловић Олгица, Ниш
Пантовић Зоран, Крањево
Пантовић Новица, Косјерић
Пантовић Штефица, Косјерић
Папић Есад, Нови Пазар
Паповић Олгица, Ниш
Паровић Зоран, Крушевац
Пејчић Биљана, Ниш
Перковић Светлана, Ниш
Перовић Бојана, Ниш
Перовић Драган, Ниш
Петковић Душанка, Ниш
Петковић Милица, Врање
Петрич Наташа, Јагодина
Петровић Богољуб, Лесковац
Петровић Зоран, Врање
Петровић Зоран, Крушевац
Петровић Зорица, Ниш
Петровић Јаворка - Беба, Аранђеловац
Петровић Небојша, Ниш
Петровић Милован, Ниш
Петровић Срба, Ражањ
Петрушић Зоран, Лесковац
Пешовић Мира, Краљево
Пешовић Момир, Краљево
Попеску Павел, Вршац
Поповић Божица, Крагујевац
Поповић Миодраг, Ниш
Поповић Мирослав, Јагодина
Поповић Михајло, Кладово
Поповић Снежана, Кладово
Правдић Добрила, Трстеник
Раденковић Гордана, Књажевац
Радивојевић Драгослав, Ниш
Радишић Мирјана, Јагодина
Радовановић Милан, Дворане
Радовановић Милан, Крушевац
Радојковић Јасмина, Крушевац
Рајић Милован, Варварин
Рајковић Андреа, Ниш
Ракић Биљана, Ниш
Ракићевић Вучина, Куршумлија
Ракоњац Живко, Алексинац
Ракоњац Плана, Алексинац
Ракочевић Гордана, Ниш
Репић Драган, Лозница
Ринчић Наташа, Ниш
Ристић Гордана, Ниш

Ристић Емилија, Врање
Ристић Јасмина, Ниш
Ристић Наташа, Ниш
Ристић Радица, Врање
Ристић Светлана, Ниш
Ристић Славица, Ниш
Савић Зорица, Крушевац, Гаглово
Савковић Небојша, Крушевац
Самарџић Јадранка, Крушевац
Секулић Бранислав, Параћин
Симић Деса, Ниш
Симић Душан, Краљево
Симић Зоран, Лесковац
Симић Јасна, Алексинац
Симић Мирољуб , Ниш
Симов Никола, Ниш
Симовић Споменка, Крушевац
Синановић Братислав, Прокупље
Славковић Љубивоје, Ниш
Соколовић Вуксан, Лесковац
Спасовић Мирјана, Ниш
Србиноски Богоја, Ниш
Стајић Часлав, Сурдулица
Стаменковић Оливера, Ниш
Стаменковић Ћира, Ниш
Станимировић Драган Ниш
Станисављевић Сунчица, Лесковац
Станковић Јадранка, Крушевац
Станковић Јелена, Ниш
Станковић Љубиша, Ниш
Станковић Мирослав, Ниш
Станковић Олгица, Ниш
Станковић Предраг, Ћуприја
Станковић Светлана, Неготин
Станковић Славица, Ниш
Станковић Слободанка, Књажевац
Станојевић Иван, Алексинац
Станојевић Љиљана, Ниш
Станојевић Љубинка, Ниш
Станојевић Светлана, Крушевац
Стевановић Живорад, Лесковац
Стевчић Предраг, Јагодина
Стефановић Зора, Ниш
Стефановић Зорица, Ниш
Стефановић Ненад, Зајечар
Стефановић Олгица, Београд
Стефановић Србољуб, Београд
Стојановић Виолета, Крушевац
Стојановић Драган, Ниш
Стојановић Драгана, Крушевац
Стојановић Душанка, Београд
Стојановић Зорица, Власотинце
Стојановић Круница, Сурдулица
Стојановић Михајло, Алексинац
Стојановић Сања, Сурдулица
Стојановић Славица, Врање
Стојилковић Бојан, Бела Паланка
Стојилковић Ружица, Бела Паланка
Стојилковић Славица, Врање
Стојиљковић Стана, Ниш
Стојичић Наденка, Соко Бања
Стојковић Слађана , Зајечар
Стојовић Злата, Алексинац
Стојчић Невена, Соко Бања
Страхинић Љиљана, Ниш
Такић Стојан, Лесковац
Тасев Александар, Краљево
Тасић Гордана, Ниш
Тасић Јовица, Печењевац
Тасић Снежана, Врање
Татаревић Ахмед, Приједор
Тацић Слађана, Прокупље
Теокаревић Вукица, Лесковац
Тодоровић Миленко, Смедерево
Томић Миланка, Крушевац
Томовић Предраг, Ниш,
Трандафиловић Љиљана, Зајечар
Трифуновић Ружа, Деспотовац
Ћирић Александар, Ниш
Ћирић Злата, Бор
Ћирић-Бељан Злата, Ниш
Ћирковић Драгана , Крушевац,
Ћоровић Мирољуб, Соко Бања
Филиповић Весна, Ниш
Филиповић Драган, Ниш
Филиповић Радомир, Алексинац
Фируловић Зринка, Кладово
Цакић Јелена, Лесковац
Цвејић-Богдановић Гордана, Куршумлија
Цветановић Александар, Лесковац
Цветановић Милена, Лесковац
Цветановић Тијана, Ниш
Цветковић Верољуб, Бор
Цветковић Стеван, Лесковац
Церовић Радмила, Лесковац
Церовчанин Драгиша, Ниш
Цаковић - Рашић Светлана, Ниш

САДРЖАЈ

ПРЕДГОВОР 3
УВОД 6
НИШ 7
УНИВЕРЗИТЕТ У НИШУ 12
ПРАВНИ ФАКУЛТЕТ У НИШУ 13
ДРУШТВЕНИ ЖИВОТ НА ФАКУЛТЕТУ 14
ТРАЈНА ВЕЗА СТУДЕНАТА И ФАКУЛТЕТА . 18
НИШ 1985, 1988, 1990. и 1995..... 20
НИШ 1985. 20
НИШ 1988. 21
НИШ 1990. 21
НИШ 1995. 22
НИШ 1996. 22
НИШ 2001. 24
КРУШЕВАЦ 2002. 26
ДЕСПОТОВАЦ 2003. 28
ЛЕСКОВАЦ 2004. 30
ТРСТЕНИК 2005. 32
ВРАЊЕ 2006. 34
АЛЕКСИНАЦ 2007. 38
КЛАДОВО 2008. 40
БРУС 2009. 42
НИШ 2010. 44
КРУШЕВАЦ 2011. 46
СУРДУЛИЦА 2012. 48
ЈАГОДИНА 2013. 50
КРАГУЈЕВАЦ 2014. 52
ИРИГ 2015. 54
КРАЉЕВО 2016. 56
СЈЕНИЦА 2017. 58
ЛОЗНИЦА 2018. 60
ПИРОТ 2019. 62
СПИСАК СВИХ УЧЕСНИКА СУСРЕТА..... 65

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

378.6:34(497.11)”1960/2020”(091)
34:005.745(497.11)(082)

ГОДИНЕ незаборава : фото-монографија о сусретима правника Правног факултета универзитета у Нишу / [уредници Радомир Јоцић, Дракча Илић]. - Ниш : Правни факултет Универзитета, 2020 (Београд : Службени гласник). - 70 стр. : илустр., фотогр., портрети ; 30 cm

Тираж 160. - Стр. 3-5: Предговор / Александар Љ. Ћирић. - Стр. 6: Увод / Радомир Јоцић.

ISBN 978-86-7148-272-1

а) Правни факултет (Ниш) -- 1960-2020 -- У успоменама

COBISS.SR-ID 27534857